

Catalunya Cristiana

Setmanari d'informació
i de cultura religiosa
ANY XLIV | NÚM. 2280
2,90€ | 28 MAIG 2023

Les bases d'una nova etapa

Càritas internacional
renova els òrgans
directius per obrir
camins de fraternitat

EN PRIMER PLA (P 8-11)

Caritas

**Aldo Cavalli, visitador apostòlic:
«Medjugorje és un lloc de gràcia»**

P 16-17

Catalunya Cristiana

Subscriuiu-vos-hi

DESITJO SUBSCRIURE'M AL SETMANARI CATALUNYA CRISTIANA DURANT UN ANY (51 NÚMEROS)

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

A/e:

Edició paper 145€

Edició digital 90€

Edició en català

Edició en castellà

FORMA DE PAGAMENT

Únic pagament per any

Dos pagaments semestrals

Xec nominatiu que adjunto

Domiciliació bancària (ompli ordre adjunta)

NOM COL·LABORADOR

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

IBAN

ENTITAT

OFICINA

DC

COMPTE

DATA (DD/MM/AA)

Lliureu aquesta butlleta a:

Catalunya Cristiana

(Departament de Subscripcions)

Comtes de Bell-lloc, 67-69

08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo Catalunya Cristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Catalunya Cristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

Signatura del titular

© Berkah

Votar en consciència

Aquest Diumenge de Pentecosta se celebren eleccions municipals. Aquests comicis obren un cicle electoral a casa nostra que cap a finals d'any ens permetrà exercir de nou el dret a vot, per elegir els membres del Congrés dels Diputats i del Senat. Però anem a pams. Aquest 28 de maig es decideixen els membres del cartipàs de cadascun dels 947 municipis que hi ha arreu de Catalunya.

Durant els propers quatre anys, els futurs regidors seran els responsables de governar en l'àmbit local on la tradicional política de partits sovint dona pas a una gestió més propera, especialment en els pobles i viles de dimensions més reduïdes. Aquesta major proximitat entre electors i dirigents fa que la política municipal sigui probablement la millor baula per connectar els ciutadans amb l'activitat política. En canvi, si mirem els índexs de participació de les darreres conteses electorals, observem que les eleccions municipals tenen una capacitat de mobilització molt baixa. En aquest rànquing d'atracció electoral, els comicis al Parlament Europeu se situen clarament a la cua.

Cada convocatòria d'eleccions és per a les entitats socials una nova oportunitat per fer arribar als partits polítics, sindicats, patronals, administracions públiques i entitats i agents socials la seva diagnosi social i apuntar les possibles solucions a les diferents problemàtiques socials en

les quals intervenen. Per això, Càritas Catalunya, els Jesuïtes a Catalunya i la Plataforma d'entitats cristianes que treballen amb persones migrants han donat a conèixer les seves propostes polítiques davant d'aquestes eleccions municipals.

Les dades d'exclusió social a casa nostra (29,1%) i d'exclusió social severa (15,5%), d'acord amb l'últim informe Foessa, obliguen, segons Càritas, a un desplegament de polítiques públiques que posin al centre els col·lectius més vulnerables, i que lluitin contra les causes generadores de desigualtat i d'exclusió social. «Calen reformes estructurals», afirma Càritas en el document.

Per altra banda, els Jesuïtes a Catalunya reclamen polítiques que millorin la vida de les persones. Polítiques que apuntin al que, segons aquestes organitzacions, hauria de ser el primer objectiu de tota política municipal: trencar la barrera que situa una quarta part de la població catalana en risc d'exclusió social.

Des d'aquest setmanari d'informació i cultura religiosa animem a la participació. Com es diu a la introducció del Compendi de la Doctrina Social de l'Església (DSE), «el cristià sap que pot trobar en la DSE els principis de reflexió, els criteris de judici i les directrius d'acció de què partir per promoure un humanisme integral i solidari». Us desitgem una bona jornada electoral.

Contingut

- 03
Editorial
- 05
La setmana
- 06
Opinió
- 08
En primer pla
- 13
Vida eclesial
- 26
L'entrevista
- 30
Carta dominical
- 32
Bíblia
- 34
Litúrgia
- 36
Espai lectors
- 38
Societat
- 46
Agenda
- 47
Des del carrer

El Papa reformava la Constitució de l'Estat de la Ciutat del Vaticà

PÀGINA 14-15

Propostes polítiques de Càritas Catalunya davant les eleccions municipals

PÀGINA 18-19

Una Mare de Déu romànica, una ermita modernista i, tot, de la mà de la Pilarín Bayés

PÀGINA 20

26-29

Augustin Marie Ndour, coordinador de la comissió promotora de la ILP Essencials

47
El cardenal Giuseppe Versaldi, doctor «honoris causa» per l'Ateneu Universitari Sant Pacià

La setmana en tuits

ANNA RAMIS ASSENS
@ANNARAMISASSENS

18/05/2023

Pedagoga

Ahir una psicòloga d'un CDIAP em va explicar que la primera paraula d'un infant que atén al seu servei no va ser ni «mama» ni «papa»... va ser «alexa»

ALBERT VELASCO
@VELASC_ALBERTO

17/05/2023

Professor d'Història de l'Art

Avui fa deu anys d'un dels millors dies que he viscut com a professional, el del retorn temporal de la Mare de Déu al monestir de les Avellanès. Em sentia que havia nascut només per transportar aquella caixa. Encara sento les campanes, quan hi penso. El patrimoni i la gent

NÚRIA ICETA
@NURIAICETA

15/05/2023

Editora de «L'Avenç»

Encara en èxtasi després de l'es-

trena de la Missa per la Pau ahir a Montserrat. Bernat Vivancos cus amb notes cel i terra, guerra i pau, talent i treball, orgue i percussió i doble de cors també amb l'Escolania de Montserrat i Veus - Cor Infantil Amics de la Unió. Enhorabona i gràcies!

JORDI VILA BORRÀS
@JORDIVILABORRAS

14/05/2023

Prevere catòlic

Com que ara els pobres són persones en situació de pobresa i els aturats persones en situació d'atur, declaro que soc persona en situació de fe en Crist, que estava en situació de mort però ara està en situació de resurrecció

XAVI CASANOVAS
@XCASANOVASC

13/05/2023

Membre de Cristianisme i Justícia

No hi ha millor símbol d'inclusió i veritable acollida que el de compartir la taula. Avui ho hem fet 300 persones per celebrar els 20 anys de Migra Studium. Ha estat una gran festa. Un petit tast del que podria ser una autèntica societat fraterna. Per molts anys més!

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

L'Església en el món

Miquel Noguer, president de la Diputació de Girona i alcalde de Banyoles, va dir dilluns 15 de maig, en el programa *La caravana*, que la seva recent audiència privada amb el Papa «va anar molt bé i va ser una trobada molt emotiva, davant d'un home que posa les coses molt fàcils». Va afegir que «va servir per explicar-li què han fet les diputacions els últims 200 anys i quina col·laboració tenen amb el patrimoni, especialment religiós». Noguer va destacar que «la conversa va ser molt amena i molt franca».

D'altra banda, en el programa *Sense distància*, el nou degà del Capítol Catedral de Barcelona, Santiago Bueno, va explicar el 17 de maig que «els canonges, que ara no viuen junts perquè no és possible, formen una comunitat de servei». També destacava que, «amb la pregària i el treball, fan que els creients siguin ben acollits i se sentin còmodes a la catedral». Bueno va dir que «ara hi ha 9 canonges en actiu i 4 emèrits», i que el mandat pel qual va ser elegit aquest abril és per a dos anys renovables.

Zoom

MACIÀ GRAU

El papa Francesc continua maldant per aconseguir mediar per la pau entre Rússia i Ucraïna. L'últim capítol d'aquest procés va ser la reunió amb el president Volodímir Zelenski, al Vaticà, el dissabte 13 de maig. Tot i que els dos líders van parlar de la necessitat de posar fi a la guerra, el president d'Ucraïna va comunicar al Papa que no dialogarà amb Rússia. No obstant això, Zelenski va deixar les portes obertes al Vaticà perquè continuï amb el seu compromís humanitari en aquest conflicte.

L'efemèride de la setmana

29 de maig del 1991: un atemptat terrorista contra la caserna de la Guàrdia Civil de Vic causa deu morts

CONTRAPUNT

Reptes de futur del sector no lucratiu en el context de crisi

DR. PERE MORA TICÓ

Director del Màster Universitari en Direcció, gestió i intervenció en serveis socials i professor a la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés-Universitat Ramon Llull

Segons l'informe de la Fundació FOESSA 2022 *Evolució de la cohesió social i conseqüències de la COVID-19 a Espanya*, les condicions laborals i econòmiques dels col·lectius de persones vulnerables arran de la pandèmia han empitjorat malgrat l'augment de la protecció social. El fet que les polítiques públiques no hagin tingut la capacitat suficient per donar resposta a les noves necessitats socials ha provocat que les Organitzacions No Lucratives (ONL) hagin incrementat de forma significativa els programes d'emergència social i, al mateix temps, que s'enfrontin a la necessitat d'adaptar el seu model organitzatiu al nou context de crisi. Aquest canvi implica tant replantejar-se la relació amb la resta d'agents socials com reorientar el seu model de gestió per tal de

millorar el seu impacte social.

Per donar resposta a la complexitat dels problemes socials caldria que el sector no lucratiu incrementés la seva interacció amb l'ecosistema social mitjançant estratègies que promoguessin la col·laboració intersectorial: potenciar la responsabilitat social corporativa del sector empresarial; incidir que les administracions públiques i els partits polítics s'impliquin a aconseguir un entorn polític i legislatiu facilitador de polítiques inclusives; col·laborar amb les universitats en projectes de recerca aplicada en l'àmbit social que afavoreixin la innovació i la transferència del coneixement, i augmentar el treball en xarxa amb la resta d'ONL per tal d'incrementar l'impacte social.

El model de gestió del sector no

lucratiu haurà d'incorporar eines de tipus empresarial que millorin la capacitat de respondre a les noves necessitats socials, avançar-se i adaptar-se als canvis. Eines com ara la Planificació Estratègica i el Màrqueting de Serveis, estratègies de comunicació externa i interna, la implementació d'un model de gestió participatiu basat en un lideratge compromès amb la innovació que sigui capaç de captar i retenir el talent. De forma transversal caldrà implementar processos de gestió de la qualitat, avaluació, transparència i rendició de comptes.

El model de gestió del sector no lucratiu haurà d'incorporar eines de tipus empresarial

ANNA ALMUNI DE MUGA

Delegada diocesana de Formació i Acompanyament del laïcat de l'arxidiòcesi de Barcelona

La festa de Pentecosta renova la consciència de la presència de l'Esperit en nosaltres i ens dona el coratge de sortir de les parets protectores de la nostra colla, dels grups reduïts, de tancar-nos en una vida tranquil·la i en hàbits estèrils. «Quan arribà la diada de Pentecosta es trobaven reunits tots junts... Se'ls van aparèixer unes llengües com de foc... Tots van quedar plens de l'Esperit Sant i començaren a parlar en diverses llengües. Quan se sentí aquella remor, la gent s'aplegà i van quedar desconcertats, meravellats i estupefactes» (Ac 2).

Aquest any la Pentecosta té la força esperançadora de la vida de l'Església universal i de les nostres Esglésies diocesanes, els reptes que

LA SAL DE LA TERRA

Anunciem el que som i el que vivim

tots portem al cor i entre mans: la sinodalitat, el discerniment i l'anunci de Jesucrist.

«Vivim un canvi d'època... Com podem escoltar Déu, que ens parla enmig d'aquest canvi? Cal tenir una oïda ben fina per saber escoltar l'Esperit i un cor ben disposat per complir el que ens diu» (Pla Pastoral, arxidiòcesi de Barcelona). Cada cristià i cada comunitat ha de discernir quin és el camí que el Senyor li demana, tots som convidats a sortir

La festa de Pentecosta renova la consciència de la presència de l'Esperit en nosaltres

de la pròpia comoditat i atrevir-nos a arribar a les perifèries que necessiten la llum de l'evangeli (EG 20). Convidats a «sortir», a discernir i a fer-ho junts en comunitat: «Com es realitza avui aquest "caminar junts" que permet a l'Església anunciar l'Evangelí... i quins passos ens convida a fer l'Esperit per créixer com a Església sinodal?» (document preparatori del Sínode).

Sinodalitat, discerniment i anunci de Jesucrist, aquest és el repte, la invitació, el somni d'una Església en sortida que «eixampla la tenda, que s'estenguin els teus envelats. Allarga les cordes i reforça les piquetes» (Is 54,2).

Bona festa de la Pentecosta.

Testimonis de l'Evangeli al cor del món

CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Avui celebrem un dels esdeveniments més importants de la història de l'Església. Explica l'autor del llibre dels Fets dels Apòstols que, el dia de la festa de Pentecosta, hi havia els deixebles de Jesús reunits a Jerusalem. De sobte, van sentir un soroll estrepitos, com un vent que bufava amb força. Era l'Esperit Sant. L'Esperit es va posar sobre cadascun dels deixebles i els va donar la força necessària per donar testimoni de Jesús fins als confins del món.

Aquest esdeveniment que va passar en la Pentecosta no és un fet del passat. També avui, a la nostra vida de cada dia, l'Esperit Sant continua venint sobre nosaltres, ens ensenya a mirar la realitat amb els ulls de Jesús i a portar el missatge d'amor i d'esperança a tots els nostres germans i germanes.

En aquesta data tan significativa per als cristians, l'Església que peregrina a Espanya prepara cada any la campanya del Dia de l'Acció Catòlica i de l'Apostolat Seglar. Avui l'Església reconeix i anima la feina pastoral dels laics. El lema que ens ha proposat per a aquest dia és: «Junts anunciem allò que vivim.»

Sobre aquest lema, voldria compartir amb vosaltres un text de la primera carta de Joan que ens ajudarà a comprendre millor la campanya d'aquest any. Diu l'apòstol Joan: Això que hem vist i sentit us ho anunciem, perquè estigueu en comunió amb nosaltres com nosaltres estem en comunió amb Déu Pare i amb el seu Fill Jesucrist (cf. 1Jn 1,3).

L'apòstol Joan vol anunciar allò que ha vist i sentit. Ell va conèixer Jesús, va

escoltar les seves paraules i va veure com actuava. També nosaltres estem cridats a trobar-nos amb Jesús, a conèixer el seu missatge per transmetre'l als altres amb les nostres paraules i les nostres obres.

Tots els batejats tenim la missió d'anunciar als nostres germans: «Jesús t'estima, va donar la seva vida per salvar-te, i ara és viu al teu costat cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te» (*Evangelii gaudium*, 164). I no només d'anunciar-lo, sinó de fer-lo vida.

Concretament, els laics són testimonis de l'Evangeli al cor del món, a tota la societat. Estan cridats a ser bona notícia en l'àmbit familiar, a la feina o a la política. Estan cridats a oferir el consol de Déu a tothom i, preferentment, a aquells que han quedat a la vora del camí. Aquesta missió la fan els laics al costat dels bisbes, els preveres, els diaques i els membres de la vida consagrada. Tots som deixebles missioners i corresponsables en la missió d'anunciar l'Evangeli que hem rebut de Jesucrist. Demanem a Déu que ens ajudi a caminar units i en comunió, a crear llaços d'amor amb Déu i amb els nostres germans.

Benvolguts germans i germanes, preguem: Esperit Sant, veniu i ompliu-nos de la vostra força i llum per anunciar amb la nostra vida diària la Bona Nova de l'Evangeli.

Maria, reina dels apòstols, ajudeu-nos a crear comunions generoses i fraternes que serveixin els germans amb alegria i passió.

Càritas internacional es recompon en la seva Assemblea General

**La confederació estrena nova directiva amb
Mons. Tarcisius Isao Kikuchi i Alistair Dutton com a
president i secretari general, respectivament**

Rodrigo Mmoroeno Quitcos

D'esquerra a dreta, la nova cúpula de Càritas internacional: el tresorer, Patrick Debucquois; la vicepresidenta, Kristy Robertson; el president, Mons. Tarcisius Isao Kikuchi, i el secretari general, Alistair Dutton.

MICHAEL CZERNY
«No actuar de forma decisiva i vigorosa hauria estat un abandonament de les nostres responsabilitats»

TARCISIUS ISAO KIKUCHI
«Som una organització catòlica i volem transmetre l'esperança en la vida»

ALISTAIR DUTTON
«Vull pensar com podem continuar el procés de reconciliació que ja hem començat»

«Imagina't que uns metges et diuen que un amic teu ha de seguir un tractament molt difícil i dolorós i que ha de començar immediatament», explicava el cardenal Michael Czerny a l'Assemblea General de Càritas internacional celebrada a Roma davant dels delegats d'arreu del món. «Pot semblar descoratjador veure patir tant el teu amic durant el tractament. I potser penses: "Val més que ens prenguem temps, que no tinguem tanta pressa i que siguem més delicats." Hi ha la temptació de demanar que s'endarrereixi.» Però el prefecte per al Dicasteri per al Servei al Desenvolupament Humà Integral defensava amb fermesa la manera amb la qual es va intervenir la institució fa cinc mesos i es va posar fi a la dinàmica laboral tòxica que generava el secretari general Aloysius John, i que havia cremat molts treballadors: «No actuar de forma decisiva i vigorosa hauria estat un abandonament de les nostres responsabilitats.»

Czerny ha estat molt clar en el fet que, tot i que les seves paraules siguin dures, no impliquen en absolut una «crítica general» a Càritas, als seus èxits ni al personal que la manté viva.

Al contrari, els felicitava per la manera amb la qual han continuat tenint cura dels més febles malgrat les fortes dificultats de la pandèmia. I n'elogiava la capacitat crítica i de diagnòstic per identificar a temps que alguna cosa no acabava de rutllar en l'estructura anterior. «Després dels canvis fets, la feina i el guariment van començar de seguida, però malgrat tot potser alguns continueu tristos o decebuts i us comprenc.»

El to seriós, però transparent, del jesuïta és una mostra de l'ambient que ha planat durant l'Assemblea General i que conclouia amb l'elecció de nou president, vicepresident, secretari general i tresorer. D'una banda, bons tractes entre els membres. De l'altra, honestat i diagnòstics profunds. Han començat totes les trobades preguntant junts i han fet tot el que estava a les seves mans per cosir les ferides, aparentment, amb molt bons resultats. «Continueu promovent la reconciliació, deixeu enrere les divisions i tensions que us roben l'alegria de l'Evangeli i serviu com el braç i rostre amorós de l'Església», els ha emplaçat Czerny. I a fer-ho amb unitat, malgrat que «hi hagi moments en

Els participants en l'Assemblea General han començat totes les sessions amb una pregària.

els quals tot funciona malament i qualsevol esforç sembla molt costós i ineficaç». «Les famílies estan basades en relacions de cura mútua i amor», els ha recordat.

Un nou president per «transmetre l'esperança en la vida»

Durant l'Assemblea General, Càritas internacional ha celebrat eleccions per escollir una nova cúpula que tiri endavant els desafiaments per als propers quatre anys i, alhora, que sàpiga tenir cura dels seus col·laboradors com s'espera d'un entorn d'Església. El nou president de Càritas internacional és Tarcisius Isao Kikuchi. És arquebisbe de Tòquio i ha estat director executiu i president de Càritas Japó en el passat. És missioner del Verb Diví i, acabat d'ordenar, va ser rector durant vuit anys d'un petit poble de Ghana. Allà va experimentar una autèntica obertura «a noves cultures, idiomes i tradicions».

Kikuchi substitueix el cardenal filipí Luis Antonio Tagle, el qual va presidir la confederació fins al novembre del 2022, quan ell mateix i el cardenal Czerny es van presentar per sorpresa en una trobada de les Càritas de tot el món per comuni-

car el cessament de la directiva anterior. Com ja és sabut, per la tensió constant a les oficines centrals que, malgrat haver complert amb els objectius de recaptació, havia provocat que molts treballadors patissin *burnout*. «Llavors va haver-hi algunes dificultats amb la Secretaria General que hem d'abordar. Hem d'escoltar el personal i intentar no replicar aquesta mateixa atmosfera a l'oficina», es proposa el japonès.

En una trobada amb periodistes a la Sala de Premsa de la Santa Seu, monsenyor Kikuchi ha posat en valor «el meu convenciment que Càritas ha d'existir». Ho va veure amb els propis ulls després del tsunami que l'11 de març del 2011 va arrasar el seu poble. «La meva família vivia allà, un dels meus amics va perdre casa seva i va ser un autèntic desastre.»

Tot i que llavors l'executiu nipó va pagar grans indemnitzacions, sis mesos després els polítics ja no pensaven en les víctimes. «Fins i tot al Japó, un país ric amb tantes ajudes del govern, la gent deia: "Pare, hem estat oblidats"», denunciava el nou president de Càritas internacional. És per això que posa deures a la confederació molt més enllà d'atendre les emergències. «No-

saltres proveïm com a organització professional assistència en situacions difícils de la vida, però alhora som una organització catòlica i volem transmetre l'esperança en la vida.» L'acompanyen en la seva tasca la vicepresidenta Kirsty Robertson, laica i fins ara directora general de Càritas Austràlia, i el tresorer Patrick Debucquois, el qual va dirigir Càritas Bèlgica.

Un secretari general centrat en la reconciliació

El nou secretari general de Càritas internacional és l'escocès Alistair Dutton. És laic, però es va arribar a plantejar ser jesuïta. Quan diferents vaticanistes li van preguntar a l'Oficina de Premsa sobre la seva relació amb el seu predecessor Aloysius John, el qual va enviar fa pocs dies una carta a Associated Press on protestava contra la seva destitució, el nou secretari general és elegant i aclareix que a Càritas no li interessien les lluites internes. «No vull comentar res sobre el que està dient, serà escoltat i aquest és el nostre veritable desig.»

Alistair Dutton procura exercir el «lideratge empàtic» que el Diacastrer per al Servei al Desenvol-

lupament Humà Integral prometia al novembre i que els treballadors de la confederació feia cinc mesos que demanaven per a la futura (ara finalitzada) Assemblea General. «Puc imaginar com es deu sentir Aloysius després de ser apartat del seu lloc de treball per un decret papal i estic segur que encara deu estar molt ferit», reconeix emocionat.

També explica a punt de plorar que quan va conèixer el cessament del francès d'ascendència índia al novembre li va enviar un missatge que deia: «No conec els detalls, però espero que estiguis bé.» A més ha revelat als periodistes que Aloysius John l'ha felicitat després del seu nomenament i que aquest és «un moment de reconciliació». També amb els treballadors que van patir crits i cops de porta a la seu romana de Sant Calixt. «El personal allà s'ho ha passat molt malament. Ho sabem, això no és nou. Vull apropar-m'hi, escoltar-los i pensar com podem continuar el procés de reconciliació que ja hem començat.»

Els deures de Càritas per cosir-se per dins

L'espanyola María Amparo Alonso, que ja va ser entrevistada per *Catalunya Cristiana* el febrer d'enguany, ha estat una de les principals encarregades que Càritas internacional arribés en condicions a l'Assemblea General. Des del novembre ha estat la coadministradora temporal de l'ens i ha treballat braç a braç amb el comissari extraordinari, Pier Francesco Pinelli, el qual va arribar a aquesta posició «per la seva capacitat per arromangar-se i arreglar amb sentit comú el que no funciona». «Treballar amb les persones sobre les seves emocions no és una cosa que es pugui fer en cinc mesos. Requereix temps, però hem fixat bones premisses perquè aquest treball es continuï fent», ha revelat l'italiana fent balanç de la seva gestió.

De la seva banda, aquest cop María Amparo Alonso ha revelat a aquest setmanari que «els últims cinc mesos han estat molt intensos i hem escollit viure el present». Alhora, s'ha mostrat molt «contenta» que el Papa aprovés els nous estatuts. «Estic molt serena, hem fet tot el que estava a les nostres mans per contribuir al servei de Càritas arreu del món.»

El nou reglament, amb la signatura del Papa, fixa «normes noves per assegurar que, com a confederació, treballem millor».

És un canvi de la lletra petita eficaç però que no serviria de res sense compaginar-se amb el que demanen els treballadors: bons tractes a l'oficina central. «Hem treballat des del diàleg permanent, l'escolta i l'empatia amb tot l'staff», diu amb orgull María Amparo Alonso. Com ja avançava al febrer, la confederació ha ofert un ampli ventall de sessions de *counselling* i *coaching* (un tipus de mediació) per a tot el personal.

L'extremenya també ha posat en marxa un costum típic de la seva regió, però que ha suposat una sorpresa per als treballadors d'altres racons del món. Cada setmana surt a prendre un cafè per alguna terrassa del barri romà del Trastevere per escoltar el que els seus treballadors necessiten dir-li en un entorn de confiança i més informal.

Després de l'Assemblea General respira alleujada pel clima de debat sa i empatia en el qual s'ha celebrat i es mostra segura que el futur de Càritas internacional portarà «camins nous de fraternitat, esperances noves i un començament nou». La que fins ara va ser coadministradora temporal de la institució aposta que «sabrem posar tot el nostre amor al servei dels més vulnerables».

Càritas és «el braç i el rostre amorós de l'Església», com ha recordat el cardenal Czerny.

Veritat i eleccions

TICA FONT

Centre Delàs d'Estudis per la Pau

Quan s'aproximen les eleccions, els que són al poder prefereixen negar la realitat i procuren no parlar dels problemes

Tots sabem que vivim immersos en una crisi permanent, ecològica, de canvi climàtic, econòmica, financera o de desigualtat social; creada per l'avarícia i afany de lucre d'uns pocs, aquells que són molts rics i que no volen que els canvis que cal fer puguin comportar que disminueixin els seus guanys o haver de mirar de canviar la manera de continuar essent rics.

Però la gent ens hem acostumat a considerar les mentides polítiques com a petites corrupteles morals, encara que comportin un gran mal a la societat. Molta gent considera normal que els polítics, financers, mitjans de comunicació i científics decideixin la informació que la població ha de saber i la informació que és millor que no sàpiga, tractant-nos com a nens ignorants i irresponsables. La situació que estem vivint requereix de fortalesa, valentia i honradesa per afrontar-la i parlar clar, amb un llenguatge senzill i comprensiu, posant damunt la taula les possibilitats que hi ha per afrontar la crisi, les diferents opcions que hi ha, amb un balanç sobre les conseqüències que té cada opció que es pugui prendre, sabent clarament qui en sortirà perjudicat i qui en sortirà beneficiat.

Quan s'aproximen les eleccions,

els que són al poder prefereixen negar la realitat i procuren no parlar dels problemes, o parlar-ne poc, i procuren que no es parli gaire de com superar-los o de les diferents solucions que es proposen. Els que estan a l'oposició i confien a guanyar prefereixen no atemorir i no explicar ni la situació en què estem ni les mesures que prendran, no sigui que la gent no els voti. En definitiva, polítics, mitjans de comunicació i científics consideren que som nens i que és millor que no sapiguem, que no pensem o reflexionem sobre alternatives. Aquesta irresponsabilitat de no tractar-nos com a adults, explicant la situació cruament i plantejant les diferents opcions per afrontar-la amb les seves conseqüències, i fer-nos partícips en la presa de decisions, és pitjor, ja que provoca que les diferents crisis se solapin amb la crisi de confiança en la classe política i, una mica més greu, amb una crisi a la pròpia democràcia.

En una societat democràtica, amb informació veraç sobre la taula, és la població qui ha de decidir i assumir-ne el cost. Nosaltres també hem de demanar que ens diguin la veritat. Apliquem el manament que ens han transmès les tradicions religioses: «No mentiràs.»

Aquesta setmana informem de la nova Constitució del Vaticà, entrevistem el visitador apostòlic de Medjugorje, recollim les propostes polítiques de Càritas per a les eleccions, descobrim l'ermita de la Mare de Déu de la Riera amb Pilarín Bayés i recomanem una exposició del P. Bonaventura Ubach

Vaticà

Els laics podran formar part de la Comissió Pontifícia, que no estarà constituïda únicament per cardenals

El Papa reformava la Constitució de l'Estat de la Ciutat del Vaticà

Façana de la basílica de Sant Pere del Vaticà.

Lanzar las Redes

AICA
Ciutat del Vaticà

La nova Constitució s'ha promulgat «per respondre a les necessitats del nostre temps»

El papa Francesc ha promulgat una nova Llei Fonamental de l'Estat de la Ciutat del Vaticà, en la qual s'inclou una obertura cap als laics.

La nova Constitució, que substitueix la del 2000 elaborada durant el pontificat de Joan Pau II, s'ha promulgat «per respondre les necessitats del nostre temps» i «fer operatius els compromisos

internacionals assumits per la Santa Seu».

Els canvis més grans es refereixen a l'ampliació de la Comissió Pontifícia, que ara estarà formada no només per cardenals, sinó també pels laics i laiques, nomenats pel Papa per un mandat de cinc anys. La importància d'aquesta mesura rau en el fet que, «excepte els casos que el Papa preten-

gui reservar-se per a ell, la comissió Pontifícia aprova lleis i altres disposicions reglamentàries». També s'estableix una regulació més estricta del pressupost i el balanç, en línia amb les reformes de Francesc encaminades a fer més transparent la gestió econòmica vaticana.

La Comissió Pontifícia compta amb la col·laboració de l'Oficina Jurídica de la Governació, de diferents experts i dels consellers d'Estat per elaborar els projectes pertinents. Pel que fa a aquests últims, una novetat introduïda per la llei és que es crea un Col·legi especial de consellers d'Estat. Anteriorment, els consellers (nomenats sempre pel Papa per a cinc anys) eren consultats individualment, ara hi ha un Col·legi que desenvolupa (igual que els membres individualment) funcions executives i consultives.

Pel que fa a la Governació, la nova llei reitera que, «amb la seva pròpia estructura organitzativa, contribueix a la missió pròpia de l'Estat i està al servei del Successor de Pere, davant de qui és directament responsable».

La representació de l'Estat de la Ciutat del Vaticà en les relacions amb els estats i amb altres subjectes de dret internacional, en les relacions diplomàtiques i per a la conclusió de tractats estan reservades al Papa, que les exerceix a través de la Secretaria d'Estat; en alguns casos, però, la representació l'exerceix el president de la Governació, que participa en les institucions internacionals de les quals la Santa Seu és membre «en nom i per compte de l'Estat», i a més «manté relacions i firma, amb organismes i entitats estrangeres», acords necessaris per assegurar subministraments, connexions, dotacions i serveis públics.

La Governació també es continua ocupant de la seguretat, l'ordre públic, la protecció civil, la protecció sanitària, la salut pública, la higiene pública, l'ecologia, les activitats econòmiques, els serveis postals, les infraestructures de xarxa, les activitats de construcció, les instal·lacions tècniques, etc. També és responsable de la conservació, valoració i gaudi del conjunt artístic dels Museus Vaticans, així com de la superintendència de tot el patrimoni artístic, històric, arqueològic i etnogràfic de la Santa Seu.

Aprovat l'«Instrumentum laboris» del Sínode

El XV Consell Ordinari de la Secretaria General del Sínode es va reunir a Roma, del 10 a l'11 de maig, per discutir l'*Instrumentum laboris*, el document de treball per als participants en la primera sessió de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes (4-29 d'octubre del 2023).

En sessió plenària i en grups de treball lingüístics, els membres del Consell, acompanyats per alguns consultors, van revisar, modificar i aprovar un esborrany del text, la publicació del qual està prevista per a principis de juny.

D'altra banda, el cardenal secretari d'Estat, Pietro Parolin, en la seva intervenció en la IV Cimera del Consell d'Europa, va recordar que Europa no ha d'oblidar el poble ucraïnès. «No podem acceptar passivament que continuï la guerra d'agressió en aquest país turmentat», i va assegurar que el Vaticà farà tot el possible per la pau: «És el moment de passar a l'acció i establir una pau definitiva i justa a Ucraïna i a totes les altres zones anomenades "grises" d'Europa.»

ESGLÉSIA EN SORTIDA

La tibantor de la juntura

Que incòmode que és moure's en la línia fina dels llindars i, per tant, que difícil que és esdevenir «Església en sortida» en expressió del papa Francesc. «Ser Església» significa acceptar la tibantor de la juntura; acceptar l'embat de la realitat social i cultural de cada context, de la diferència. Ser cristià és viure constantment la tensió i el conflicte tant amb l'interior com amb l'exterior.

Fem una ullada als mitjans, i és innegable que els portaveus de l'Església denuncien un cop i un altre —valents— allò que trenca la juntura entre Déu i l'ésser humà: tant la injustícia, la guerra, la pobresa, la corrupció... com les nostres debilitats interiors. «Googleu» i ho veureu.

Ara bé, el repte és doble perquè la tensió és doble. No només es tracta d'assenyalar el mal que ens allunya de Déu i ens fa infeliços, sinó que a més es tracta de testimoniar, de ser coherents i d'esdevenir frontissa —signe de l'amor de Déu— amb la nostra manera de viure. I que precària que és la juntura; que febles són les puntades i com belluguen a la primera estrebada!

Com a cristians, la nostra vida està cridada a experimentar la tensió des de la pau: una tasca difícil sense l'exercici espiritual; sense l'ajut de l'Esperit. Estimar aquesta tensió és acceptar la diferència, l'altre com a altre i la conjuntura d'esdevenir sal de la terra i llum en el món malgrat tot.

JORDI SÀNCHEZ TORRENTS

Professor d'Antropologia i consiliari a Blanquerna

 Barcelona

Aldo Cavalli, visitador apostòlic de la parròquia bosniana

«Medjugorje és un lloc de gràcia, com ho són Lourdes o Fàtima»

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

Aldo Cavalli, visitador apostòlic de caràcter especial per a la parròquia de Medjugorje, va ser a Barcelona el 13 de maig, convidat pel cardenal Joan Josep Omella. A banda de visitar espais emblemàtics de la diòcesi com el temple del Sagrat Cor del Tibidabo, la catedral o la Sagrada Família, va tenir l'oportunitat de conèixer les persones i els espais relacionats amb la devoció a Medjugorje a casa nostra. Cavalli, que té 76 anys i una gran experiència diplomàtica com a nunci en diversos països, va arribar a Medjugorje per primera vegada l'agost del 2021 i, tal com ens explica, ell mateix ha experimentat la irradiació espiritual d'aquesta humil parròquia situada a la diòcesi bosniana de Mostar-Duvno, «on tot és gràcia».

Ha conegut persones i llocs vinculats a la devoció a Medjugorje a Catalunya. Quina impressió n'ha tingut?

M'he trobat amb responsables i grups que estan molt lligats a Medjugorje per un motiu molt clar: Medjugorje és un lloc de gràcia, per aquesta raó molta gent hi ve. Fa 42 anys, en un turó, d'alguna manera va haver-hi una intervenció del Senyor. Sis persones diuen que hi van veure la Mare de Déu. D'aleshores ençà va començar un fenomen impressionant, amb desenes de milers de persones que hi venen d'arreu del món. N'hi ha que fan milers de quilòmetres, per exemple, des d' Austràlia, el Perú, Corea del Sud, per venir aquí, perquè és un lloc únic, un lloc de gràcia.

L'Església està atenta al que passa a Medjugorje. En quin moment es troben les investigacions?

Actualment al Dicasteri de la Doctrina de la Fe hi ha una comissió que està estudiant les aparicions i els missatges de cada 25 de mes. L'Església sempre ho ha fet davant de cada aparició. I al mateix temps que ho estu-

dia, hi ha enviat un representant del Papa perquè tingui sota la seva mirada tota la dimensió pastoral. Aquesta és la funció del visitador apostòlic.

Per què Medjugorje canvia la vida de tanta gent?

Perquè és un lloc de gràcia, com ho són Lourdes o Fàtima. El Senyor escull el que vol i escull persones que no esperen la intervenció del Senyor. Natzaret, com Medjugorje o Lourdes, no era res. La Bíblia no en parla. Era un poblet petit. I Maria i Josep eren persones normals, que es volien casar, tenir fills, una vida com la dels altres. Com a Natzaret, el Senyor va intervenir a Medjugorje, on centenars de persones es converteixen. Quants sacerdots hi tornen per donar gràcies; joves que em diuen que han decidit entrar al Seminari; noies que han sentit la vocació de ser monges de clausura, i matrimonis i famílies que han descobert que s'havien d'estimar.

Vostè viu allí de manera estable. Quina és la seva vivència personal de la irradiació espiritual de Medjugorje?

Jo també, com els altres, m'estic convertint. Molts bisbes hi envien capellans i laics perquè es converteixin. I les persones canvien de vida. Ara bé, perquè sigui possible hi ha una condició ben clara: han de venir a resar. Si la gent ve 2-3 dies a resar de debò, la gràcia hi entra profundament. Si venen de visita o turisme, no té cap efecte.

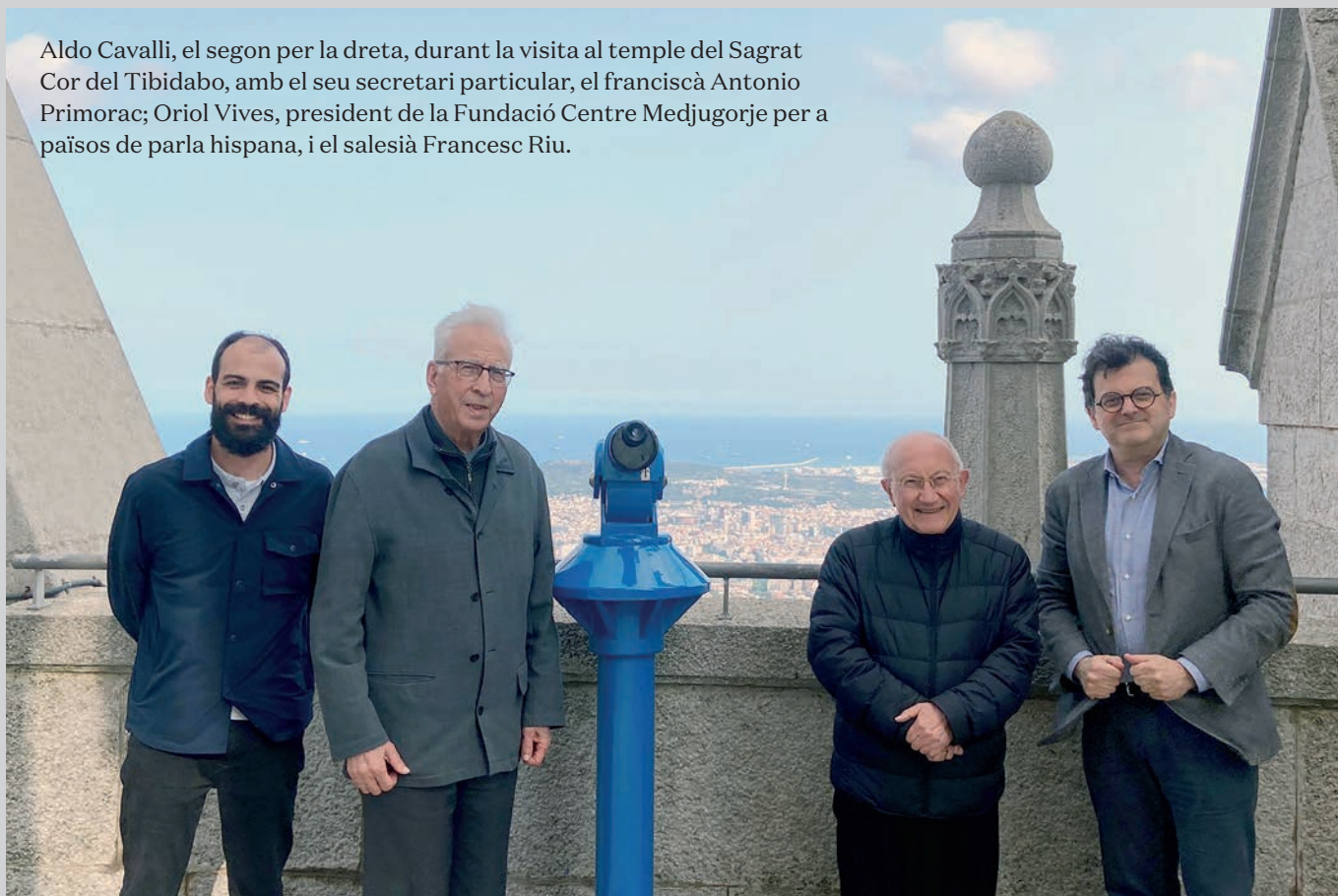
El maig del 2019, el papa Francesc va autoritzar les peregrinacions. Què va significar aquest fet?

Significa que el Papa va reconèixer que és un lloc de gràcia: la gent hi pot anar, els bisbes i els sacerdots hi acompanyen gent. En la Setmana dels Joves s'hi van aplegar 30-40 mil joves en ple estiu, a 40-45 graus. Va ser increïble. Resaven des del matí fins a la nit. Van fer cinc dies de recés espiritual. Eren joves com els altres,

«Al Dicasteri de la Doctrina de la Fe hi ha una comissió que està estudiant les aparicions i els missatges de cada 25 de mes»

Aldo Cavalli, el segon per la dreta, durant la visita al temple del Sagrat Cor del Tibidabo, amb el seu secretari particular, el franciscà Antonio Primorac; Oriol Vives, president de la Fundació Centre Medjugorje per a països de parla hispana, i el salesià Francesc Riu.

«No volem espònsors, ni publicitat, ni diners, perquè hem de conservar la gràcia del lloc»

d'arreu del món, però allí van trobar un lloc on ve molt de gust resar, la missa, l'adoració, confessar-se i peregrinar dalt del turó. Per tant, el que fa la Santa Seu és valorar la gràcia i l'espiritualitat d'un lloc tan especial. Per això, el Papa va nomenar un responsable pastoral per a la parròquia de Medjugorje, un enviat apostòlic. Un cop l'any visito el papa Francesc per parlar-li de Medjugorje. N'està content, perquè la gent hi resa en aquest diàleg i col·loqui que s'estableix entre el Senyor i nosaltres.

Creu que s'acabaran reconeixent les aparicions?

No ho sé. El que sé és que l'any passat, després del Covid, van venir un milió de persones. Nosaltres no volem espònsors, ni publicitat, ni diners, perquè hem de conservar la gràcia del lloc. Si hi entra el comerç, ja no serà un lloc de gràcia. Els dos principis clars del lloc són gràcia i perspectiva. El Senyor ens dona la gràcia, encara que no la mereixem, i ens veu en perspectiva. Aquest és el Senyor.

Parla d'un milió de visitants. És la mateixa xifra que s'espera enguany?

Penso que en seran més. Aquestes setmanes hi he vist desenes de milers de persones. Tenim molta cura de fer

les coses bé. Totes les activitats que fem les organitza la parròquia: la missa, l'adoració, la confessió, el rosari, la visita al turó com si d'un santuari es tractés. Com qualsevol altra parròquia. Ho fem amb molta cura: cantem bé, celebrem bé, prediquem bé, tot és net i bonic. Aquesta és la transmissió de la fe.

Ens podria fer cinc cèntims de com és Medjugorje?

Hi ha una església dels anys seixanta, molt normal, neta i bonica, amb capacitat per a 500 persones. Tenim una sala per a 800 persones construïda fa 25 anys, que porta el nom de Joan Pau II. Darrere de l'església hi ha un espai obert ple de bancs per acollir-hi 7.000 persones. També tenim l'espai del Crist Ressuscitat. La gent prega molt a l'exterior, s'agenolla i, malgrat les inclemències climatològiques, no es queixa. Hi ha hotels portats per famílies senceres, així com botigues de records. Tot és a prop. Mai no hi ha molèsties, perquè és un lloc construït per la gent del poble. Medjugorje és el testimoni de la resistència de la fe en temps del comunisme, quan els creients patien persecucions, matances, presó. Els vidents, que visiten molt l'església, van defensar el lloc, arriscant la vida.

Barcelona

Propostes polítiques de Càritas Catalunya davant les eleccions municipals

Reformes estructurals contra l'exclusió social

L'empresa d'inserció Brins d'oportunitats s'engloba dins del Programa d'Inserció sociolaboral i economia social de Càritas.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

Cada convocatòria d'eleccions és per a Càritas una nova oportunitat per fer arribar als partits polítics, sindicats, patronals, administracions públiques i entitats i agents socials la seva diagnosi social i apuntar les possibles solucions a les diferents problemàtiques socials en les quals Càritas intervé.

Per això, davant les eleccions municipals del 28 de maig, Càritas Catalunya ha donat a conèixer el seu document *Propostes polítiques de Càritas Catalunya davant les eleccions municipals de 2023*, que han enviat a les institucions de representació política i social de tot Catalunya.

«Per a nosaltres, els ajuntaments són la primera línia de l'administració pública al servei del país en la lluita contra la pobresa i l'exclusió social, tot i que tenen competències limitades», afirma Francesc Roig, president de Càritas Catalunya. I entre els recursos destacats que els ajuntaments tenen al seu abast «cal esmentar, en primer lloc, l'empadronament, així com altres prestacions socials i ajudes per a la cobertura de

les necessitats bàsiques (habitatge, alimentació, beques menjador, etc.), l'acompanyament en els processos d'integració a les nostres comunitats per facilitar així la integració en la vida social, cultural i comunitària de cada municipi.»

Pel que fa a l'empadronament, segons Roig, el fet que hi hagi ajuntaments que hi posin traves «té unes conseqüències dramàtiques per a milers de persones que per aquesta circumstància es troben totalment desprotegides sense aquesta atenció imprescindible que han de practicar els serveis socials municipals. Afortunadament no tots els municipis actuen igual, però sí que demanem més presencialitat administrativa per poder resoldre amb èxit i agilitat un dret tan bàsic com és el de l'empadronament. Pensem que el fet de no poder empadronar-se dificulta també l'obtenció de la targeta sanitària i d'altres prestacions socials.»

Francesc Roig alerta que «el fet que a aquestes persones generalment no se'ls concedeixi el permís de residència i de treball fins als tres

FRANCESC ROIG
«Demanem més presencialitat administrativa per resoldre amb èxit i agilitat un dret tan bàsic com és el de l'empadronament»

anys d'estada a Catalunya ens aboca socialment a una situació inevitable d'economia submergida, d'explo-tació laboral, a viure en infrahabitatges, a la incertesa diària i com a conseqüència a la desprotecció més absoluta. Això genera molta fragilitat social. Per això reclamem a tots aquells municipis que no empadronen persones migrants que siguin conscients de la repercussió que comporta la seva no-decisió, sobretot davant d'altres municipis que sí que empadronen, ja que la seva negativa afavoreix processos de *gentrificació* i de trasllat de persones dels municipis "negacionistes" cap a altres municipis que tenen més consciència i sensibilitat social».

Habitatge, ingressos, cures, feina, bretxa digital i alimentació

Les dades d'exclusió social a casa nostra (29,1%) i d'exclusió social severa (15,5%), d'acord amb l'últim informe Foessa, obliguen, segons Càritas, a un desplegament de polítiques públiques que posin al centre els col·lectius més vulnerables, i que lluitin contra les causes generadores de desigualtat i d'exclusió social. «Calen reformes estructurals», afirma Càritas en el document.

Per tant, cal una aposta més decidida per polítiques públiques en habitatge i garantia d'ingressos per tal de lluitar contra l'augment de la desigualtat i de l'exclusió social, així com el desenvolupament d'un pla integral de les cures.

Això s'ha de traduir en polítiques centrades a facilitar l'accés i el manteniment d'un habitatge digne; millorar la cobertura i la quantia de les prestacions de rendes mínimes, com la renda garantida de ciutadania; i el desenvolupament d'un pla integral de les cures.

Una altra reforma estructural urgent té a veure amb l'àmbit laboral, en el sentit de reduir la precarietat i augmentar la inclusió. Calen, segons Càritas Catalunya, polítiques actives d'ocupació focalitzades en els col·lectius més vulnerables i facilitar l'accés al mercat laboral de les persones migra-des amb plenes garanties.

La tercera reforma estructural té a veure amb la necessitat de reduir la bretxa digital com a factor d'exclusió de primer ordre.

En quart lloc, promoure les rela-

cions socials, els espais de participació i el benestar emocional perquè és clau el paper de la comunitat com a element de cohesió social i de protecció entre les persones.

I pel que fa a l'alimentació, s'insta a vetllar per la cobertura del dret a l'alimentació de les persones vulnerables que són ateses actualment al municipi, fent les gestions oportunes a escala supramunicipal, i activar les partides pressupostàries municipals que siguin necessàries.

Segons el president de Càritas Catalunya, «hem de ser conscients que la pobresa cada vegada és més cara i ni les administracions ho poden fer tot, ni tampoc les empreses o les entitats socials. Cal seguir treballant des de la suma d'esforços, la complementarietat i la preocupació comuna per tal d'aconseguir una vida digna per a tota la ciutadania, en especial els més necessitats. No resoldre bé aquest problema suposarà deixar pendent un deute molt delicat per a les generacions futures».

Per això valora molt positivament la col·laboració entre la majoria dels ajuntaments i les Càritas parroquials i diocesanes, que «ha estat fonamental per a la lluita contra l'exclusió social i l'afavoriment de la cohesió comunitària». I afegeix: «Fem camí junts, aportant els nostres recursos per tal de donar suport a les persones més desfavorides de pobles i ciutats; coordinant-nos amb els serveis socials en el dia a dia i també en situacions d'emergència social. Intentem que allà on no arribin els serveis socials municipals, hi puguem arribar nosaltres a través del suport continuat de l'extensa xarxa territorial de Càritas.»

 Tarragona

Una Mare de Déu romànica, una ermita modernista i, tot, de la mà de la Pilarín Bayés

Pilarín Bayés va dibuixar la mare de Déu de la Riera, a l'acte de presentació del nou mural del santuari.

CARLES BARDOU CIURANA

President de l'Associació dels Amics de l'Ermita de la Mare de Déu de la Riera

L'ermita de la Mare de Déu de la Riera, a les Borges del Camp (Baix Camp), és una de les joies modernistes del nostre Camp de Tarragona. Es tracta d'un dels pocs temples modernistes de l'arxidiòcesi de Tarragona, obra de Francesc d'Assís Berenguer, deixeble i col·laborador d'Antoni Gaudí.

Aquesta ermita és setial de la Mare de Déu de la Riera, una imatge romànica del segle XIII. Per motius de seguretat, però, la talla original és venerada a la parròquia de l'Assumpció, en una capella on és protegida amb totes les garanties. A l'ermita, però, s'hi venera una fidel reproducció de l'escultor tarragoní Eustaquí Vallès.

L'ermita té unes característiques arquitectòniques, espirituals i devocionals que la fan única. A tot això, ja s'hi pot sumar la signatura d'un personatge clau en la cultura catalana de la segona meitat del segle XX i, evidentment, del nostre segle XXI.

El dia 5 de maig del 2023 quedarà gravat a la història del nostre santuari per una efemèride, fins al moment, única arreu de Catalunya. La ninotaire catalana Pilarín Bayés va inaugurar, a la nostra ermita, la primera *Petita història* en gran format de Catalunya. Ja des de l'any passat, l'ermita de la Mare de Déu de la Riera

comptava amb la seva *Petita història*, el llibre de la popular col·lecció amb centenars d'històries il·lustrades per Bayés.

Durant la inauguració d'aquest gran mural, que inclou totes les pàgines del llibre, la ninotaire el va definir com «un gran llibre a l'aire lliure». De fet, és aquesta la idea. Atreure, d'una banda, les famílies de les Borges perquè puguin explicar als seus infants la història de la nostra ermita *in situ* i amb les simpàtiques il·lustracions de la Pilarín.

Però, de l'altra, la creació d'aquest espai, de moment únic al país, a la nostra ermita de la Mare de Déu de la Riera també respon a la voluntat d'atreure persones que, interessades per l'obra de la Pilarín, descobreixin aquest bonic santuari voltat d'olivers i xiprers. Ho va dir la Pilarín Bayés: «Totes les ermites ja fan cara d'ermita, són molt senzilletes. I aquesta va tenir un arquitecte modernista que s'hi va fer molt, i també diu molt dels qui la va encarregar.» Efectivament, és molt més que una petita ermita. És un santuari ple de sentiment que acull Santa Maria de la Riera, «una marededeu romànica i somrient», a la qual els borgencs acudim amb fe i devoció.

Tarragona

La mostra recull tot l'esplendor de les fotografies que el P. Ubach va fer al Pròxim Orient a les primeres dècades del segle XX

Exposició «La mirada del biblista»

El P. Ubach carregant en camells les caixes de materials arqueològics destinats al Museu Bíblic de Montserrat.

REDACCIÓ

Les fotografies que el biblista Bonaventura Ubach (1879-1960) va fer a Síria, l'Iraq, el Sinaí i sobretot Palestina durant les primeres dècades del segle XX conformen el gruix de l'exposició *La mirada del biblista. Instants d'eternitat. El Pròxim Orient al fons fotogràfic del pare Ubach*, que es podrà veure fins al 27 d'agost al Centre Tarraconense El Seminari (Sant Pau, 4, de Tarragona).

Organitzada per l'Institut Europeu de la Mediterrània (IEMed) i l'Abadia de Montserrat, la mostra compta amb una selecció de 76 imatges, de les millors i més representatives d'entre les més de 6.000 que va realitzar Ubach entre el 1922 i el 1951 en els seus viatges al Pròxim Orient.

Unes imatges amb què Ubach volia retenir sobre el paper un món bíblic que estava en via de desaparició —sota l'avenç imparable de la modernitat i els conflictes que ja es forjaven a la regió— i que utilitzaria per il·lustrar l'ambiciosa Bíblia Grossa de Montserrat (28 volums, publicats entre 1926-1954, 3 volums dedicats únicament a les imatges), un

projecte col·lectiu que va dirigir i al qual va dedicar la seva vida.

Com explica el comissari de la mostra, l'arqueòleg Joan Eusebi Garcia Biosca, són objectiu de la càmera del pare Ubach paisatges, monuments i restes arqueològiques, formes de vida com la dels beduïns, cerimònies i rituals, i comunitats cristianes i àrabs... fotografies que li permeten evocar escenes bíbliques. Per fer-ho s'acosta amb cura quasi etnogràfica a la població local i deixa sempre fora de focus les manifestacions de modernitat.

I si bé l'objecte central de l'exposició és la producció fotogràfica del pare Bonaventura Ubach, la mostra inclou diversos àmbits que amb altres documents i imatges glossa la figura i l'obra del monjo i contextualitza el moment en què, per una banda, s'engeguen diversos projectes de traducció dels evangelis al català i, per l'altra, s'inicien les exploracions científiques al Pròxim Orient des d'una mirada orientalista i biblista. L'exposició es tanca amb una petita mostra d'altres mirades fotogràfiques sobre la regió —des de comercials a periodístiques— coetànies de l'època del pare Ubach.

L'exposició té continuïtat virtual a www.bibliotecademontserrat.cat/ubach, on es podran arribar a consultar 5.000 imatges restaurades digitalment del fons fotogràfic del pare Ubach, fruit d'un projecte de recuperació i digitalització impulsat durant tres anys per l'Abadia de Montserrat i l'IEMed.

LLEIDA

Festa de sant Anastasi

La ciutat de Lleida ha viscut un any més la diada del seu patró, sant Anastasi, en una celebració massiva als carrers i també en els actes religiosos, com la missa a la catedral i la processó i ofrena floral. L'Agrupació de Pessebristes de Lleida ha estat l'entitat designada per portar el sant en reconeixement als seus 60 anys.

TORTOSA

La primavera: temps de rogatives

Si visiteu la comarca dels Ports de Morella per primavera trobareu un fet sorprenent. Es tracta de la gran quantitat de celebracions religioses en plena natura, amb un acte simpàtic i curiós: la benedicció del terme, els quatre punts cardinals, que no és un acte de màgia, sinó d'agraïment per tots els béns que la natura ens proporciona i un acte de responsabilitat per tot el que els homes podem fer per la cura de la natura.

URGELL

Recuperació d'una part del retaule de Santa Eulàlia d'Encamp

L'arquebisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir la presentació dels treballs de recuperació i restauració de tres peces del retaule major de l'església parroquial de Santa Eulàlia d'Encamp (Principat d'Andorra) el 8 de maig. Es tracta de dues portes i un frontal d'altar que s'han restituit al seu lloc d'origen.

SOLSONA

600 anys de l'arribada de la Mare de Déu del Patrocini

El 7 de maig va tenir lloc a la parròquia de Cardona la celebració dels 600 anys de l'arribada de la imatge de la Mare de Déu del Patrocini. El bisbe va presidir la processó amb la imatge de la Mare de Déu pels carrers de Cardona. Després tingué lloc la solemne eucaristia, a l'hora de les pregàries/ofrenes van intervenir tots els grups de la parròquia i en acabar es van cantar els goigs.

TARRAGONA

L'arquebisbe Joan presideix el Vot de Poble de Passanant

El divendres 9 de maig, l'arquebisbe Joan va presidir la celebració del Vot de Poble a la Mare de Déu de Passanant. La tradicional festa va començar amb una processó que va recórrer els carrers del poble fins a l'encreuament de camins des d'on es poden veure els santuaris del Tallat, de la Bovera i de Passanant. Durant l'homilia, l'arquebisbe Joan va demanar el do de la pluja.

TERRASSA

El bisbe Salvador celebra l'Aplec de la Salut a Sabadell

El bisbe Salvador va presidir, el 15 de maig, la missa al santuari de la Salut amb motiu de l'Aplec de la Salut de la ciutat de Sabadell. En un temple ple, acompanyat pels preveres de la ciutat i amb les autoritats civils, va demanar a la Mare de Déu el do de la pluja material, que tant es necessita ara en context de sequera, i de la pluja espiritual, de la concòrdia, la fraternitat i la solidaritat.

GIRONA

Girona acull la 35ena Trobada interdiocesana de Vida Creixent

Més de 450 persones van participar, el 10 de maig, a Girona, en la 35ena Trobada interdiocesana del moviment de gent gran Vida Creixent. El programa va constar d'una explicació històrica sobre la basílica de Sant Feliu, una missa presidida per l'administrador diocesà, Mn. Lluís Suñer, i un dinar de germanor.

VIC

Celebració de la Vetlla d'Espigues

Tindrà lloc a Artés, el 3 de juny, organitzada per l'Adoració Nocturna. La Vetlla d'Espigues té un especial significat, atès que va ser creada per a demanar-li al Senyor per les collites. En aquelles localitats en les quals les tasques agrícoles no tenen especial rellevància la vetlla dona gràcies a Déu «pels assoliments del treball humà, posant aquest treball a les seves mans perquè Ell el transformi en fruit de redempció».

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Pregària mariana en preparació de l'Assemblea del Sínode

Celebrarem la trobada, units a tota l'Església universal, el proper 31 de maig i per posar sota la protecció específica de la Mare de Déu els treballs preparatoris de l'Assemblea del Sínode, que tindrà lloc a l'octubre. Cadascú podrem fer-ho a la nostra parròquia, i a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, al santuari de la Mare de Déu de Montserrat, de manera especial.

ANTONIETA MATEUS
Directora del Col·legi Episcopal
Mare de Déu de l'Acadèmia

Xavier García, un home de valor, educador de soca-rel

Al Col·legi Episcopal de Lleida estem de dol perquè el Xavi ens ha deixat abruptament, el 6 de maig passat en un accident de trànsit.

En aquests moments tràgics és quan passa pel fons del cor la memòria del que s'ha viscut. Al col·legi, el professorat, l'alumnat i les famílies, després de la consternació inicial han expressat el viscut al seu costat.

Alegria. No passava gaire estona en una reunió o en una classe sense que esclatés una riallada. Tenia el do de l'humor i podia dir coses molt serioses amb un «toc» que feia digerible un repte, un problema, una situació.

Honestedat. Anar amb la veritat per davant i des de la claredat, avançar. Amb l'alumnat mirava les dificultats de cara però no per desanimar-los, sinó per reconduir situacions, abordar bloquejos, mirar de trobar respostes. No li feia por res, no temia pel futur de ningú, però dient les «coses pel seu nom». Alguns alumnes comentaven que ell estava al seu costat i que podien comptar amb ell quan li confiaven «situacions vitals bastant al límit». No els deixava de banda. I anys després, l'alumnat admetia com amb aquest tarannà els havia ajudat a sortir d'algun «túnel existencial».

Treball en equip. Des de l'esplai, des dels 12-13 anys, sempre havia anat amb colla. Els amics, els monitors, els companys de les extraescolars, l'equip

de menjador, els de l'EpisEsplai, els de Cicles Formatius. Nascut en una família de sis germans, molt units, sempre va impregnar d'ambient familiar els grups de treball i de lleure on va estar. Amb la seva esposa, la Mònica Llorens, sempre van ser «motors», «hiperactius», «emprenedors», «activistes». I mai remaven sols. Posaven en procés i constituïen equips on, des de dins, animaven i compartien responsabilitats, ajudaven a créixer a tothom.

Endavant. Sempre mirava l'horitzó, ruminava com avançar, com promoure nous projectes. Enguany, aquest estiu, preparava amb joia les seves nocces d'argent alhora que els 60 anys de casats dels seus pares. Tenia una memòria immensa i recordava infinitud de detalls del que havia viscut a l'Episcopal, al Montsant, a Vilaller, a les muntanyes de la Ribagorça. Però no es quedava en el passat sinó que «generava» noves iniciatives en coherència amb la història i els valors.

Xavi, ens has deixat només amb 52 anys, però família, amics, companys, gent de la ciutat, sabem que estàs amb nosaltres «d'una altra manera». Els creients ja experimentem la comunió i toquem que continues al nostre costat, inspirant-nos, protegint-nos, intercedint per nosaltres per tal que els valors de l'Evangeli que et van guiar continuïn sent la font d'aigua viva que ens sadolli cada dia.

Amb l'alumnat mirava les dificultats de cara però no per desanimar-los, sinó per reconduir situacions, abordar bloquejos, mirar de trobar respostes

Eixampla l'escola

No oferim «coses», sinó «modes de viure» i, en aquest llegat, hi cap tothom, totes les «nacions»

ELOI ARAN SALA
Cap d'àrea pastoral i
socioeducativa FECC

D'acord, el text bíblic d'Isaïes 54,2-3 proposat per a l'etapa continental del Sínode dels Bisbes parla d'eixamplar la tenda, no l'escola, però entomem el convit al discerniment que ha fet el Dr. Andreu Ibarz en les Jornades de Reflexió Estratègica en l'Àmbit de la Identitat a l'Escola Cristiana arran d'aquest breu fragment de l'Escriptura.

«Eixampla la teva tenda, que estenguin els teus envelats. No ho impedeixis.» L'escola cristiana s'assembla a una tenda en el desert o a un «hospital de campanya», com li agrada dir al papa Francesc. Un refugi obert en un entorn urbà a voltes inhòspit o, si més no, incert. Hi som, com Jesús, per acollir i donar vida a desdir. Potser, per exemple, estendre els envelats no és posar més vinils o plafons publicitaris, sinó ampliar horaris d'escola oberta a l'entorn. Cercar aquells que resten fora i als quals podem donar servei. Evidentment, trobarem resistències en aquesta «escola en sortida», tant internes com externes. Mirem de ser el més facilitadors possibles.

«Allarga les cordes i reforça les estakes, perquè creixeràs a dreta i esquerra.» L'estructura o la situació de l'escola cristiana es pot percebre fràgil, però l'element portant principal n'és la persona humana, la comunitat educativa; tenir-ne cura és possibilitar l'eixamplament de l'escola. Créixer, cap a on? Mirem el nostre paisatge, alcem la mirada i no ens deixem atrapar per ideologies. Posem l'acció *eduevangelitzadora* al centre i la resta —esperem-ho!— vindrà donat.

«Els teus fills heretaran altres nacions i repoblaran ciutats abandonades.» La filiació a l'escola cristiana es concreta principalment en l'alumnat, però també és extensible a tothom qui en forma part. El concepte d'herència a l'escola cristiana no pot ser altre que el d'«herència en vida». No oferim «coses», sinó «modes de viure» i, en aquest llegat, hi cap tothom, totes les «nacions». I tot això, per «repoblar espais abandonats», és a dir, sense perdre mai de vista els descartats.

L'acompanyament de la fragilitat familiar

El SADO (Servei Arxidiocesà de Pastoral Familiar) està obert a les famílies que passen per situacions difícils o problemàtiques

DOLORS PARELLADA I XAVIER PADILLA

Directors del Secretariat de Pastoral Familiar de Barcelona

Tots sabem que el matrimoni i la família són un gran tresor per a la vida de les persones. La família és un entorn segur en el qual podem créixer com a persones, rebre estimació i aprendre a estimar. Però tots sabem també que, malauradament, la vida de parella i familiar no sempre és fàcil. Sovint apareixen comportaments o actituds que feixen les relacions i llavors la vida familiar es converteix en difícil de viure. Quan això passa és bo saber que no estem sols. L'Església ofereix escolta i acompanyament de moltes i diverses maneres.

Els grups parroquials familiars que ajuden els matrimonis i les famílies a créixer en la fe i en la vida familiar són alhora la millor manera de prevenir el dany de les crisis familiars. De vegades, però, hi ha parelles i famílies que no tenen aquest recolzament o, si el tenen, pateixen relacions o situacions especialment difícils. En aquests casos, l'Església ofereix els Centres d'Orientació Familiar, que són institucions generalment diocesanes o també parroquials.

A l'exhortació apostòlica *Amoris laetitia* el papa Francesc va demanar un impuls d'aquests serveis per respondre a les situacions de dificultat

per les quals travessa la vida familiar: «Serà necessari posar a disposició de les persones separades o de les parelles en crisi un servei d'informació, consell i mediació vinculat a la pastoral familiar» (AL 244).

Aquests centres actuen des d'una convicció: que existeix un disseny de pau i bé de Déu per a la família i que quan aquesta pateix, Déu no es queda indiferent. Així, aquests centres se senten participants de l'enviament que Jesús fa als seus deixebles perquè guareixin les malalties. Aquests centres estan oberts a tothom, creients i no creients. El que hi ha és un respecte profund per totes les persones i un desig esperançat d'escoltar el seu patiment i d'ajudar a trobar camins de sortida i de creixement.

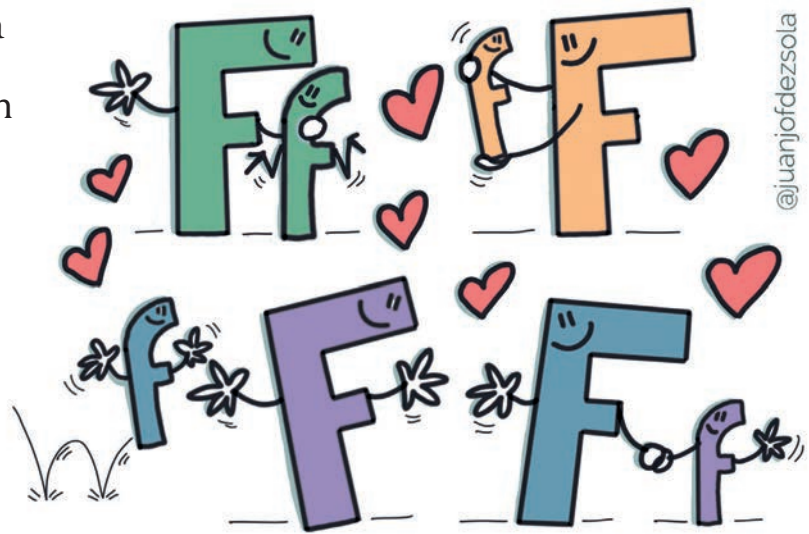
A la diòcesi de Barcelona aquest Centre es diu SADO (Servei Arxidiocesà de Pastoral Familiar) i està obert a les famílies, o a alguns dels seus components, que passen per situacions difícils o problemàtiques en les seves relacions familiars. Tracta d'ajudar a descobrir i comprendre els motius pels quals les relacions esdevenen insatisfactòries i què es pot fer per millorar-les, des de l'amor.

El SADO ofereix diversos serveis. En primer lloc, un servei de

suport i acompanyament emocional en el qual les persones són acompanyades en el seu patiment, des de l'escolta i la psicologia de la parella, a fi d'ajudar-les a trobar una forma més sana i satisfactòria de relacionar-se. També ofereix un servei d'acompanyament espiritual en el qual els participants poden obrir-se a l'amor més gran de Déu i de la mà de Jesús trobar un fonament ferm sobre el qual refer les relacions familiars. Finalment, ofereix un servei d'orientació jurídica, on és possible fer consultes sobre aspectes legals de la vida familiar i les possibles vies per acostar-se als tribunals civils o eclesíastsics.

Aquest Servei depèn del Secretariat diocesà de Pastoral Familiar i està format per un conjunt d'especialistes en temes de família: sacerdots, psicòlegs, psicoterapeutes, psiquiatres, consultors, mediadors i advocats que realitzen el seu servei de forma voluntària, per tant, és un lloc on les persones amb vocació d'acompanyament familiar poden prestar un servei.

Es pot contactar amb el SADO per telèfon, 934 538 659 o per correu electrònic a secretaria.familia@arqbcn.cat i el servei es posarà en contacte per acollir la petició.

«No té
res a veure
que et donin
un cop de mà
amb el fet
que et donin
papers
i començar
a treballar»

Augustin Marie Ndour, coordinador de la comissió promotora de la ILP Esenciales

L'Augustin ha tingut experiència política en les últimes eleccions generals del 2019 quan va ser candidat del partit Per un Món Més Just a la presidència del Govern, va ser el primer africà a ser-ho.

«Està a les nostres mans construir junts un ordre que minimitzi el mal. Quan no es fa, és quan el veritable mal irromp (...) De vegades, aquest mal explota amb tota la força quan, ja fa temps, es preparava al voltant d'una societat que normalitzava el tracte desigual entre els seus integrants, tractats com a éssers inferiors o possessions» (Ana Carrasco-Conde, filòsofa i autora de *Decir el mal. La destrucción del nosotros*, de Galaxia Gutenberg, 2021).

El 21 de desembre passat va ser un dia històric per al moviment de persones que ha promogut la campanya Esenciales, una Iniciativa Legislativa Popular (ILP) per a la regularització de migrants que ja viuen i treballen al nostre país. Aquell matí dipositaven al Congrés dels Diputats les gairebé 700.000 firmes que donaven suport a aquesta petició. Augustin Marie Ndour, un dels motors de la ILP, és d'origen senegalès i nacionalitzat espanyol, viu i treballa fa més de 20 anys a Granada. L'any 2000 va aconseguir el permís de residència i de treball en una regularització extraordinària. Els experts creuen que, per mantenir l'actual ritme de creixement i unes pensions dignes, seran necessaris 3 milions d'immigrants més els propers 10 anys.

L'Augustin és pare de tres fills menors, que viuen amb la seva mare al Senegal, i als quals visita periòdicament i a l'estiu els rep a Granada. «La distància és el que pesa més, encara que parlem molt a través de videoconferència, ells necessiten referents pròxims», sosté. El trobem optimista després d'un canvi de feina recent (ha demanat excedència a Càritas per treballar a la Fundació per a la Ciutadania Global, impulsora d'Esenciales) i comparèixer a la comissió del Congrés el 10 de maig passat: «Tinc l'esperança que abans que acabi la legislatura molts germans nostres es puguin regularitzar.»

En les últimes dècades s'han produït nou regularitzacions extraordinàries (la darrera el 2005) amb governs de signe diferent. Quin va ser el context de la regularització de la qual es va beneficiar?

Em vaig regularitzar amb José María Aznar governant. Vaig arribar a Espanya l'any 2000 quan es vivia el boom de la construcció, hi havia molta feina i calia molta mà d'obra, fins i tot també venia gent d'Itàlia i França. Per això es va fer una regularització extraordinària. Abans vaig haver de vendre al carrer,

«Si no tens permís de residència, has de viure d'alguna cosa i si no vols delinquir has d'entrar a l'economia submergida»

Els promotors de la ILP per la regularització van comparèixer el 10 de maig passat a la Comissió de Treball, Inclusió, Seguretat Social i Migracions del Congrés.

córrer amb la policia al darrere... Si no tens permís de residència, has de viure d'alguna cosa i si no vols delinquir, has d'entrar a l'economia submergida.

En quin sentit li va canviar la vida?

Va ser un canvi dràstic, quan vaig arribar de seguida em vaig incorporar a la parròquia, vaig començar a col·laborar-hi. Les senyores que hi acudien em van ajudar moltíssim, ara bé, no té res a veure que et donin un cop de mà amb el fet que et donin papers i començar a treballar, jo ho vaig fer a Càritas. Quan no tens documentació has de vigilar per si la policia et demanarà algun document i t'expulsarà, és viure en un estat d'angoixa continu. Dic sempre que el canvi va ser com passar de la presó a ser alliberat.

La ILP que es promou ara, què és el que demana? A quanta gent afectaria?

Es calcula que actualment hi ha entre 475.000 i 514.000 immigrants indocumentats i volem que es regularitzin el màxim possible de persones. Ja estem dialogant amb els partits polítics perquè ho discuteixin al Congrés i aquí es posaran els requisits: no es podrà regularitzar tothom, ho fan per evitar l'*efecte crida*, que en realitat no existeix. A banda de dignificar aquestes persones que viuen de l'economia submergida (molts, quan es posen malalts, sense poder anar a un especialista mèdic, és molt dur), també aportaran uns 3.500 € cada any a les arques de l'Estat.

Forma part de la comissió promotora de la ILP i de fet vostè n'és el primer firmant. Fa gaire temps que hi treballen? Quins suports han rebut?

La comissió promotora fa més d'un any que hi treballem. Al partit Per un Món Més Just i a la Fundació per a la Ciutadania Global vam tenir aquesta inquietud i vam buscar un mecanisme que té la societat civil per poder regularitzar-ho. Prèviament hi ha un moviment estatal de migrants que estava al darrere d'una Proposta no de Llei que no va prosperar. Ho vam aprofitar per llançar la Iniciativa Legislativa Popular (ILP). Volíem que la societat civil s'ho fes seu.

Quins són els principals arguments perquè la ILP tiri endavant?

És un desafiament massa gran per ser ignorat, afecta moltíssimes persones que no poden quedar fora del radar de l'Estat. És el més decent de qualsevol societat civilitzada. I beneficia el conjunt de la societat espanyola. A més, enforteix la seguretat sanitària, ja que si la gent no pot acudir als hospitals per manca de papers és un risc de sanitat pública.

Ja heu lliurat les firmes de suport al Congrés dels Diputats, quins seran els passos següents? Els impulsors continuaran mobilitzats?

Continuarem mobilitzats. Aquesta fase és important, ara necessitem que certs partits polítics, com el PP, si no hi

poden votar a favor, s'abstinguin, així podria tirar endavant. Ens toca parlar amb els partits polítics, explicar les raons, desmuntar les pors, sobretot amb les bases. Hi ha molta gent de les parròquies a favor; en aquesta ILP hi ha moltes persones que han donat un cop de mà. Els partits han de comptar que algunes de les seves bases han donat suport a la ILP. Això és una demanda social.

El psiquiatre Joseba Achotegui ha escrit sobre la síndrome d'Ulisses i el dol migratori de les persones que es veuen obligades a marxar del país. En el seu cas, com va ser aquest procés?

Qualsevol que deixa el seu país per abraçar una terra estranya porta aquest dol, en el meu cas, la meua mare i la meua parella. Gràcies a Déu, he pogut tornar i casar-m'hi. És duríssim, en arribar has de tornar a començar i el més colpidor és que després de tot el que un havia projectat, la realitat no té res a veure amb aquests somnis, *El Dorado* que un creia. T'ho passes malament però cal refer-se i emprendre la lluita per començar. A més, com que no tens papers i no pots treballar, s'agreuja la situació i el fet de deixar els teus éssers estimats et trenca el cor, al capdavall és el més preuat que tenim.

Durant aquests més de 20 anys, quines feines ha realitzat? En quines condicions?

Quan vaig arribar vaig haver de vendre al carrer, com la immensa majoria

dels meus companys. He de dir que el fet de ser cristià em va obrir moltes portes, vaig anar a la parròquia, i de seguida vaig començar a treballar al Secretariat de Migracions a la diòcesi de Granada, això va facilitar que em pogués regularitzar. El secretari volia que treballés a la pastoral i el bisbe va proposar que hi treballés com a voluntari perquè en el moment que hi hagués un lloc de feina se'm fes un contracte. He treballat més de 20 anys a Càritas com a enquadernador.

Els migrants senten el suport de l'Església, dels creients?

Majoritàriament sí, però alguna vegada aquest suport pot ser millorable. T'estranya que no et donin la pau a l'Església. Com es pot anar a missa i després no sentir aquesta reconciliació? Són gestos, i gràcies a Déu són aïllats. En general, hem rebut un suport molt gran de l'Església.

«Hi ha entre 475.000 i 514.000 immigrants indocumentats i volem que es regularitzin el màxim de persones possible»

El papa Francesc demana donar resposta prioritària als treballadors que es troben «als marges del món del treball (entre els quals els migrants i refugiats) que realitzen la "feina de les tres dimensions": perillosa, bruta i degradant».

JOAN PLANELLAS I BARNOSELL

Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat

Escoltar la seva remor

Benvolgudes i benvolguts, acabem la cinquantena pasqual, uns dies de joia, on hem tingut temps de contemplar les gestes de Déu en la primera comunitat cristiana i en tota la humanitat. I com a culminació de la gran festa de Pasqua, celebrem el regal de Jesús ressuscitat que ens ofereix el seu Esperit, a fi que seguim experimentant el consol de la seva presència vivificant. L'expressió de l'Esperit Sant entre nosaltres tindrà múltiples formes i accions; justament la seva característica és bufar allà on vol. Però el que està clar és que no deixarà que el confonguem amb senyals prodigiosos i accions miracleres, que tant entusiasmen l'ésser humà, senyals i prodigis que fan servir els falsos profetes per enganyar els elegits, com ens adverteixen els evangelis (vegeu Mc 13,22).

Més aviat, d'ara endavant, en el que anomenem «temps de durant l'any», experimentarem la presència de l'Esperit des de la simplicitat de la nostra quotidianitat, des de la realitat senzilla dels esdeveniments més usuals, des d'una humanitat normal, cridada, això sí, a créixer fins a arribar a la talla del Crist. I és que l'Esperit, tal com ens indica l'il·luminador passatge del profeta Elies, s'expressa habitualment des d'una tranquil·la i pausada remor (1Re 19,8-13). En aquest relat, Déu vol comunicar-se amb el profeta i, per tal de consolar-lo i animar-lo en la seva missió, li promet que passarà pel seu costat. La saviesa i el discerniment d'Elies li fan entendre que el Senyor no es troba en el vent huracanat ni en el terratrèmol ni en el foc, signes recurrents per expressar la grandesa divina. L'home de Déu, en canvi, el reconeix en el murmuri d'un ventijol

suau, petit i insignificant, aparentment contrari al nostre imaginari de l'omnipotència divina.

Potser també a nosaltres ens agradaria més que l'acció de l'Esperit es revestís de grans accions que meravellessin tothom i ens portessin a demostrar el valor de la nostra fe. I, tanmateix, els veritables miracles que l'Esperit fa en nosaltres estan en plena consonància amb l'actitud humil i de servei que Jesús expressa al llarg de la seva vida. La potència que ens comunica apunta al canvi radical que s'ha de generar en els nostres cors, en les nostres consciències, aprenent que l'amor diví escull sempre el camí amagat i honest, constant i desapercbut.

Per això cal estar molt atents, cercant de descobrir el murmuri de la seva veu, tan suau que és fàcil de passar per alt, tan senzill que no és difícil de menystenir. Res no sentirem, però, si no ens traiem els taps de les orelles, aprenent a ser ben pobres i a despullar-nos de tot egoisme interessat. A aquests gestos d'honradesa, Ell respondrà omplint de contingut tot allò que som i oferim. Llavors, joiosament expectants i sempre a punt per descobrir l'aventura de l'amor, sentirem dins nostre una llum, i podrem reconèixer la veu calmada de Déu. Segurament serà a través de la persona que ens sembla més insignificant o a través d'una circumstància que fins i tot ens molesta. I és que el gran miracle de l'Esperit consisteix a comunicar-nos el misteri de Déu, amor extrem que ens mou a rentar-nos els peus els uns als altres.

Veniu, Esperit Sant, i inundeu-nos d'aquest amor, gràcia divina!

Ben vostre.

SALVADOR CRISTAU COLL
Bisbe de Terrassa

L'Esperit Sant, l'Esperit evangelitzador

Al llarg d'aquests darrers dos mesos he tingut diverses reunions, una amb preveres i diaques, i una altra amb el Consell Pastoral Diocesà, per reflexionar sobre la necessitat i la urgència de l'evangelització. I en totes elles s'ha remarcat la importància de l'Esperit Sant com l'agent principal d'aquesta evangelització que també el papa Francesc ens demana avui, com a Església en sortida, a l'encontre de cada persona, per oferir-li el millor que tenim, Jesucrist, el seu amor i la seva misericòrdia. Perquè aquesta és la missió que ha encomanat a la seva Església.

Avui celebrem la Pentecosta, i a la celebració de l'Eucaristia, llegim a la primera lectura el relat dels Fets dels Apòstols, sobre la vinguda de l'Esperit Sant als apòstols i a Maria, la Mare de Jesús. Un text que ens ha d'ajudar a tots nosaltres que som els continuadors d'aquells primers deixebles per anunciar al món les meravelles de Déu.

L'Esperit Sant, l'Esperit de Jesús, transforma aquells primers deixebles i els capacita per ser veritables deixebles missioners. Ells abandonen la seva comoditat a dins el cenacle, per sortir i expressar-se davant els altres de tal manera que tots podien entendre'ls en les seves pròpies llengües. És l'Esperit que transforma aquells homes, plens de por, en veritables anunciadors de l'Evangeli, sense por de les conseqüències que els puguin sobrevenir. I ells es deixen guiar per l'Esperit Sant, que aleshores pot obrar meravelles, pot obrir el cor de les persones per escoltar les grandeses de Déu i convertir-se.

En la meua homilia d'inici de ministeri vaig voler remarcar la prioritat i la urgència de l'evangelització, i us convidava a tots a treballar en aquesta tasca. Però primer ens hem de deixar convertir i omplir de l'Esperit Sant, del seu amor, per poder-lo després anunciar i compartir amb els altres. És el mateix Esperit que hem rebut nosaltres en el baptisme en un primer moment i que, en la Confirmació, se'ns ha donat en plenitud. Avui és un dia, doncs, per demanar especialment que l'Esperit Sant ens ompli amb el seu amor, amb el seu foc evangelitzador, per tal d'experimentar-lo, de viure'l en el nostre interior i anunciar-lo al nostre món.

En el llibre dels Fets dels Apòstols també es recorda que juntament amb els apòstols, tot pregant i esperant la vinguda de l'Esperit Sant, hi havia Maria, la Mare de Jesús. A ella ens encomanem especialment perquè ens ajudi en aquesta tasca missionera de la qual participem des del nostre baptisme.

El papa Francesc, a més, encomana a la Mare de Déu, la seva protecció i ajut pel proper Sínode de Bisbes que tindrà lloc a la tardor d'aquest any a Roma, per tractar sobre la sinodalitat. Precisament ens convoca a tots el proper dia 31 de maig, festa de la Visitació, a pregar com a Església pels fruits de l'Assemblea Sinodal. A les parròquies, comunitats i grups de la diòcesi us convido a pregar especialment aquell dia, com jo mateix faré també. Que la Mare de Déu, l'Estrella de l'Evangelització, ens guïi en aquest apassionant camí d'anunciar i viure l'amor de Déu.

COMENTARI DE LA PARAULA

Pentecosta: revelació, perdó i una mirada crítica envers la bioenginyeria

GLORIA MONIES

Pentecosta és la resposta de l'Esperit Sant a la fidelitat que Déu Pare i Jesucrist han revelat en el misteri pasqual. Déu, que s'ha revelat en Crist, ara, ho fa també gràcies a l'Esperit Sant. De fet, rebre l'Esperit significa participar de l'àmbit de pau espiritual que Déu Pare gràcies al Fill glorificat atorga a la humanitat per mitjà de la nostra creença en la Trinitat. Sí, el misteri de Pentecosta és sagrament de perdó. Espiritualment parlant, Crist ens perdona els deutes que hem contret envers Déu i el proïsme. De fet, Pentecosta és l'oportunitat d'experimentar la petició del Parenostre: «Rebre el perdó dels nostres deutes (o ofenses)», però si som recíprocs, si perdonem els deutes que ens infligeixen (o opinem que ens infligeixen).

Pentecosta també és misteri actual i crític: l'Esperit ens forneix de criteris perennes per esdevenir una realitat constructiva i proactiva envers la societat que ens envolta. I tenim un repte antropològic essencial: quin ritme hem de sostenir en el procés de millora (biotecnològica) de la nostra naturalesa creada? Aquí, l'Esperit Sant ens atorga un triple criteri bíblic, moral i interreligiós: discerniment, criteris ecològics i mirada llarga d'abast històric.

De fet, en la Litúrgia de Pentecosta és on precisament trobem la millor definició del motiu pel qual és l'Esperit Sant qui ha de marcar el ritme de retocs antropològics, perquè Ell és el primer fautor i promotor d'una real ecologia integral (interior, ambiental i social). El mateix Esperit que va crear l'univers amb el Pare i el Fill (cf. Gn 1,2) és qui procura la redempció en Crist (cf. Rm 6,4), és qui ens crida a la plenitud de la santedat (cf. Rm 8,14-15). Per això, abans de retocar-nos exteriorment, recordem l'experiència bíblica ecològica de l'Esperit Sant, en l'introït de la missa d'avui: «L'Esperit del Senyor ha omplert tota la terra, i ell, que té l'univers a les mans, entén el llenguatge, al·leluia» (Sv 1,7). Tot l'univers, i la nostra condició humana en especial, són ressò de l'amor creador de Déu; abans de millorar biotecnològicament el que som, signes de l'amor de Déu, revestits d'una dignitat humano-divina, convé sentir i con-sentir amb l'Esperit de la vida, que sempre vol el nostre bé i la nostra plenitud, respectant el voler de Déu i promovent una dignitat humana justa, caritativa i social. Bona Pentecosta!

MN. MARCOS ACEITUNO
Teòleg i biblista

CONSULTORI BÍBLIC

FRA BERNAT FOLCRÀ
Biblista

Quins són els cànctics del «mundus inversus»?

Així s'anomenen els quatre cànctics femenins de l'Antic Testament: el cànctic de Maria, la germana de Moïses, de Dèbora, d'Anna i de Judit.

Aquests cànctics es caracteritzen per «invertir» les categories convencionals del món. Per això adopten el terme de *mundus inversus*. Són molt interessants perquè ens ofereixen una imatge del món a l'inrevés. Es distancien de l'autoritat dominant dels homes i presenten les dones com a protagonistes exemplars de la història de la salvació. Ja no dominen els valors típicament masculins (la guerra, el poder, la força), sinó que exalten els valors que salvaguarden les dones i que estan a favor de la vida: la debilitat, la tendresa, el diàleg, la bellesa. Així, Dèbora canta la mort del malvat comandant Sisserà, a mans de Jael, una simple beduïna (Jt 5,24-27). Maria canta el fracàs dels cavalls i dels cavallers, símbols de la força humana (Ex 15,20-21). Anna canta que «L'arc dels valents s'esmicola, mentre els covards s'armen de valor» (1Sa 2,4-8). L'acte heroic de Judit posa fi a la perillosa espiral de violència d'Holofernes (Jdt 16,5-9). El Magníficat de Santa Maria s'insereix en la tradició de totes aquestes dones il·lustres de l'AT. S'hi expressa la màxima inversió d'aquest món de poder i violència faraònica. Enmig de les guerres i de les injustícies d'avui podem entreveure que un altre món divers sempre és possible, gràcies als seus preciosos cants.

PER A CONSULTES:
REDACCIO@CATALUNYACRISTIANA.CAT

Pentecosta

Lectura primera

Ac 2,1-11

Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se

Lectura dels Fets dels Apòstols

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

Evangeli

Jn 20,19-23

Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres. Rebeu l'Esperit Sant!

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

Salm responsorial

103

Beneeix el Senyor, ànima meva. Senyor, Déu meu, que en sou de gran.

Que en són de variades, Senyor, les vostres obres la terra és plena de les vostres criatures. **R.**

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra. O bé: Al·leluia.*

Si els retireu l'alè, expiren i tornen a la pols d'on van sortir. Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, i renoveu la vida sobre la terra. **R.**

Glòria al Senyor per sempre. Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, que li sigui agradable aquest poema, són per al Senyor aquests cants de goig. **R.**

Al·leluia

Veniu, Esperit Sant, ompliu el cor dels vostres fidels i enceneu-hi la flama del vostre amor.

Lectura segona

ICo 12,3b-7,12-13

Tots nosaltres hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots.

Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit. coses la seva plenitud.

El vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres.» Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.»

Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells aquí perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, Santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC A; FERIAL I)
TEMPS DE PASQUA I DE DURANT L'ANY
(SALTERI: SETMANA 4)

Maig

28. DIUMENGE

Diumenge de Pentecosta (S), *Vermell*. Lectures: Fets 2,1-11 / Salm 103 / 1 Corintis 12,3b-7.12-13 / Joan 20,19-23

SANTORAL: Emili, mr.; Germà, b.; Maria-Anna de Jesús Paredes, rel.

Comença el temps de durant l'any

29. DILLUNS

Benaurada Verge Maria, Mare de l'Església (MO), *Blanc*. Lectures: Gènesi 3,9-15.20 / Salm 86 / Joan 19,25-34. A Lleida: **Dedicació de l'església catedral** (S), *Blanc*.

SANTORAL: beat Fèlix de Nicòsia, rel.; Pau VI, p.; beat Ramon Escrivà, mr.

30. DIMARTS

Fèria, *Verd*. Lectures: Siràcida 35,1-15 / Salm 49 / Marc 10,28-31. O bé, **Sant Ferran**. A Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Vic: **beat Pere Tarrés** (ML), *Blanc*

SANTORAL: beata Baptista de Varano, vg.; Emília; Joana d'Arc, vg.

31. DIMECRES

Visitació de la Benaurada Verge Maria, *Blanc*. Lectures: Sofonies 3,14-18 / Salm Isaïes 12,2-3 / Lluc 1,39-56

SANTORAL: Pasqual, diac.; Peronella, vg.

Juny

1. DIJOUS

Jesucrist, Gran Sacerdot per Sempre, *Blanc*. Lectures: Isaïes 52,13-53,13 / Salm 39 / Lluc 22,14-20.

SANTORAL: Flor, mr.; Ignasi, ab.; Justí, mr.; Laura, vg.

2. DIVENDRES

Fèria, *Verd*. Lectures: Siràcida 44,1.9-13 / Salm 149 / Marc 11,11-26. O bé, **sants Marcel·lí i Pere, màrtirs** (ML), *Vermell*.

SANTORAL: Erasme, b. i mr.; Eugeni I, p.; Potí, Blandina i comp., mr.

3. DISSABTE

Sant Carles Luanga i companys, màrtirs, *Vermell*. Lectures: Siràcida 51,17-27 / Salm 18 / Marc 11,27-33.

SANTORAL: Isaac, monjo i mr.; Oli-va, vg.

El Sant 31 DE MAIG

Santa Peronella

Fins al segle XVII, es creia que santa Peronella era la filla de sant Pere, tot i que posteriorment es va passar a considerar la seva filla espiritual, consagrada al seu servei, i és per això que el seu emblema és un joc de claus. No obstant això, tot i que es tracti només d'una llegenda, sí que en podem confirmar l'existència, ja que el seu nom està recollit al martirologi romà i la seva tomba es troba a la basílica de Sant Pere. Aquesta tomba va ser construïda durant el pontificat del papa Gregori III, al segle VIII, que va fer traslladar el seu cos des de les catacumbes i fins i tot va fer construir una capella en honor seu. La tradició explica que abans de la seva conversió, Peronella estava malalta, és a dir, que no va ser fins que va creure en Déu que va trobar la plenitud i es va curar. Per això Peronella també és un símbol catequètic. La seva festa, el 31 de maig, se celebra en ambients rurals del nord d'Europa i França coincidint amb l'inici de l'època estival. D'altra banda, també és la patrona de Roma, dels pelegrins i dels viatgers.

Pentecosta: joia i plenitud

MN. RAFAEL SERRA
Sacerdot de l'arquebisbat
de Tarragona

El dia 30 d'abril passat a la catedral de Tarragona, una colla de corals de l'arxidiòcesi cantaren la *Missa Pontificalis*, per commemorar el 150è aniversari del seu naixement. La celebració va ser presidida per l'arquebisbe Joan. El gran cor fou dirigit pel mestre Valentí Miserachs, canonge honorari de la nostra Seu. El cant, acompanyat d'orgue i orquestra, fou excel·lent, com ho fou també la direcció de Mn. Valentí, amb el ritme, matisos i fortes, que de manera única ell sap marcar. La referència s'escau en aquest article perquè el punt culminant del Glòria de la *Missa Pontificalis* són les paraules finals: *et cum sancto Spiritu in gloria Dei Patris*. Quan l'himne doxològic arriba al final troba la seva plenitud en el Sant Esperit, que manifesta la glòria del Pare i del Fill. El cant va joiosament *in crescendo*, cercant la plenitud i l'infinit. És un final verament exultant. Manifesta que l'Esperit Sant és l'alegria de la Trinitat, de l'univers de l'Església. Després d'escoltar l'himne, l'assentiment del cor i l'amén, brollen interiorment de dins les paraules de Pau: «Moguts per la gràcia de Déu, canteu-li en els vostres cors amb salms, himnes i càntics de l'Esperit» (Col 3,16). Us recomano que escolteu el Glòria de la *Missa Pontificalis* de Perosi, tan familiar a les nostres parròquies en altres temps.

La Pentecosta que celebrem és una Pentecosta perenne. Sempre és Pentecosta, sempre l'Esperit Sant és donat a l'Església quan és invocat. Ell és la plenitud i la joia de la vida eclesial. No tindríem motius per romandre fidels en la fe si l'Esperit Sant no hi fos present, com tampoc tindríem cap motiu de joia sense el mateix Esperit. L'alegria és sempre do en l'Església i és fruit de l'esperança teològica, ja que l'Esperit no enganya (Rm 5,5).

Vivim a les Esglésies locals moltes incerteses, experimentem moltes febleses i hem de viure sense nostàlgies d'un passat eclesial que no tornarà i també sense massa expectatives. Vivim com a l'inici de la Vetlla Pasqual,

envoltats de nit, i només podem tenir els ulls i seguir la Llum que és Crist, que irradia llum en el cor de tots, llum de la fe, de la gràcia i de la glòria. Vivim temps en què tots i totes hem d'invocar el Sant Esperit perquè actuï com a Esperit vivificant i santificador. Crec que en l'Església tots hem d'entrar en l'espai espiritual on l'Esperit és donat. L'Esperit és l'ànima de l'Església i sense Ell tot mor. Sense l'Esperit Sant la pregària s'afebleix, la caritat es refreda i les qüestions intraeclesials esdevenen polèmiques i ideològiques. No ens hem de preguntar què volem nosaltres per a l'Església, sinó el que l'Esperit Sant vol per a l'Església en el moment actual. La sinodalitat està condemnada al fracàs i no serà font de comunió sense l'Esperit Sant. Que la Pentecosta d'aquest any sigui una gran epiclesi (una gran invocació) de l'Esperit sobre l'Església i sobre el món.

El papa Benet escrivia que hem de viure sempre en la sensació del que és inacabat. No podem tenir la pretensió de veure res acabat ni fer com els nens com ho volen tot i ara. En el pelegrinatge de la fe sempre hem de viure en el que és provisional. Si el Senyor porta la seva Església al desert ell sap per a quines purificacions i ningú pot preveure el futur. Només el Senyor porta l'Església a la seva plenitud (Pregària Eucarística II). Altres han treballat abans que nosaltres i altres colliran els fruits de la nostra fidelitat en el moment present. Que la Pentecosta d'aquest any sigui un entrar en els silencis més pregons de la pregària, individual i comunitària, per tal que l'Esperit Sant prengui possessió de tots i ho renovi tot. Que ressoni, viva i intensa, la Seqüència de la Pentecosta:

Tot el que no és net renteu;
Tot el que ja és sec regueu;
cureu tota malaltia.
Tot l'indòmit endolciu;
tot el fred encalentiu;
regiu el qui s'esgarria.

Viure intensament la fe des de la presó

JOSEP FAJARDO FERNÁNDEZ

Hem fet una imatge i una pregària en honor a Santa Maria de Brians, reina de la pau i de la llibertat. La idea va sorgir uns dies abans de Setmana Santa, quan vam comprar les palmes per al Diumenge de Rams. Ens van preguntar de quina parròquia érem, perquè teníem un 20% de descompte. Nosaltres vam dir que érem de la parròquia de Santa Maria de Brians. Els funcionaris i les funcionàries del Mòdul 5 ens van ajudar amb el material i la indumentària per elaborar la imatge. Un servidor va fer-la i vaig comptar amb l'ajuda de Javier Villalba.

Vam estrenar la imatge el diumenge 7 de maig, dins del mes de Maria. Com que era el primer diumenge de maig, se celebrava el Dia de la Mare. A la mà porta un rosari del papa Francesc, que ens l'havia enviat. També hi ha una reixa, que representa la presó. Darrere de la imatge, en paper, hi ha la pregària, que també ha escrit un servidor. Estem privats de llibertat, però ningú no ens pot prendre la fe i l'amor a Déu. Tot i que estiguem a la presó, som una comunitat, una parròquia, amb Santa Maria de Brians. Sempre intentem fer que les celebracions eucarístiques siguin molt dignes i que tots els interns del centre penitenciari hi participin.

Gràcies a tots els que han fet possible aquesta iniciativa: el P. Xavier Rodríguez, capellà del centre penitenciari Brians 2, els funcionaris Carlos i Laura, el company Javier Villalba i Pedro Javier Rubio.

Pregària a Santa Maria de Brians

Santa María de Brians,
protégenos de todo mal.
Santa María de Brians,
danos pronto la libertad.

Tú, que eres Madre celestial,
guía nuestros pasos para
hacer el bien y no el mal.
Bajo tu manto, protégenos
con tu amor de Madre celestial.

Santa María de Brians,
protégenos de todo mal.
Santa María de Brians,
danos pronto la libertad.

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA
DR. RAFAEL SOLANAS ANGLADA

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D'ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya
Cristiana tindran un descompte

de 20 euros

www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

Postals des d'Andalusia

Els mitjans de comunicació

Cada any anys la festa de l'Ascensió del Senyor ens ofereix la Jornada Mundial de les Comunicacions Socials, enguany amb el lema «Parlar amb el cor, en la veritat i en l'amor». Ja fa molts anys que se'ns parla del «Dia de la bona premsa» i, posteriorment, se li va posar el nom del «Dia de la premsa i informació de l'Església». El Concili Vaticà II li va col·locar el títol de «Jornada Mundial dels Mitjans de Comunicació Social», que últimament s'ha concentrat en les «Comunicacions Socials».

El papa Francesc, en el seu missatge, ens ha llançat tres «dards lluminosos»: primer, «hem de comunicar cordialment, és a dir, que qui ens llegeixi o escolti capta la nostra participació en les alegries i les pors, en les esperances i en els patiments de les dones i dels homes del nostre temps». Segon: «Hem de comunicar amb el cor i els braços oberts, guardant la llengua del mal.» Tercer, evocant una pàgina memorable de la novel·la *Els promesos*, el papa Francesc esmenta Llúcia quan parla amb el cor a l'Innominat, fins que aquest cedeix a la força gentil de l'amor.

El Papa ens ofereix, com un eslògan nou, aquesta frase: «N'hi ha prou d'estimar bé per dir bé» i recorda sant Francesc de Sales, patró dels periodistes catòlics, lloant-ne «l'actitud plàcida, la humanitat, la disposició a dialogar pacientment amb tothom». Vivim l'era de les comunicacions socials. Tant de bo siguin els grans «altaveus» d'una humanitat afamada i assedegada de veritat, d'amor, de justícia i de llibertat. «També a l'Església», diu Francesc, «hi ha molta necessitat d'escoltar i d'escoltar-nos».

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

Cartes

La transmissió de la fe en la societat

He llegit l'article del Sr. Miró i Ardèvol a la revista sobre com projectem la fe en la societat. Està molt bé la reflexió que hi fa, però a mi no em serveix massa. La fe, o és un convenciment profund que afecta tot el comportament de la persona o no és útil com a testimoni. Perquè, com podem convèncer la gent sobre allò que pensem i creiem en nom d'un mateix evangeli i d'un seguiment a un mateix Jesús, allò que penso jo i allò que practica, per exemple, l'Església russa? Com puc veure Putin resant al mateix Déu —suposo— i matant a tort i a dret, amb la benedicció del Patriarca de totes les Rússies? L'activitat pública comença per l'activitat personal i comunitària meva. Intransferible. La teva comunitat ha de percebre i experimentar que et mous per uns convenciments que fas evidents i que responen a un seguiment de l'evangeli i a una experiència vital teva. I encara quan dic evangeli ho haig de dir amb la boca petita, perquè quants exemples (!?) tenim de gent que professen la mateixa creença i estan tan lluny del seu predicament!

Hem de ser com la sal i el llevat. La llum del món em sembla una mica pedant. Encara no hem trobat la manera que el llevat actuï a distància. Un pessic de llevat transforma la massa. És el testimoni personal el que compta. Les normes, pel sol fet de ser-ne, són útils i necessàries per a la convivència. Si convertim, però, l'evangeli, en norma, el pervertim. La gent ha de veure que fas allò que fas per un convenciment teu, personal i profund, que afecta tota la teva vida, en tots els actes. No és un vestit. No perquè segueixes una norma, no perquè n'ets soci, com si fossis d'un club. I carregat d'aquest bagatge, surt al carrer a treballar, bo i resant a Déu que no el traeixis amb un mal pas, que et faci merèixer la

roda de molí penjada al coll i llençat al mar. És el personalisme comunitari. La comunitat va amb norma. El personalisme no té norma, ets tu, transparent. Quina responsabilitat!

Si la fe és un do de gràcia, la nostra responsabilitat comença i acaba en ser la sal i el llevat. I en ser llavor de sembra. Que caigui en sòl preparat ja és responsabilitat d'un Altre. Si la fe és gràcia, els nostres talents han de treballar, no enterrant-los, sinó fent-los evidents. Ens marquen fins aquí. Sense estructures. Tu, al bell mig. Llevat, sal. Despullat, a les mans de la Providència. Innocents com infants? Astuts com les serps? Aquest és el dilema. Com pots ser una cosa sense perdre l'altra? *That's the question*. Que Déu hi faci més que nosaltres.

JOSEP MARIA
PUIG-PUIGDOMÈNECH

Tot recordant Maruja Moragas

Gràcies a *Catalunya Cristiana* per difondre la història de Maruja Moragas i la tasca de difusió que des d'Amics de Maruja Moragas estem fent. Gràcies també a Ràdio Estel pel seu suport.

Després de les jornades que vam realitzar en homenatge seu, estem rebent molts testimonis de persones que s'han vist identificades amb la vida de la Maruja i com el seu llibre, *Tiempo en un hilo*, els ha ajudat a suportar les adversitats.

AMICS DE MARUJA MORAGAS

Podeu enviar les cartes a:

redaccio@catalunyacristiana.cat

«Molts companys decideixen morir perquè se senten culpables d'estar arruïnant la família»

Juan Carlos Unzué, exporter i exentrenador de futbol, i malalt d'ELA

Unzué, al claustre de la parròquia barcelonina de Santa Anna.

CARME MUNTÉ MARGALEF
Barcelona

«La malaltia ens acaba immobilitzant físicament, però sent-ne conscients, perquè les capacitats cognitives no es veuen alterades»

Des que el juny del 2020 va fer públic que patia ELA (Esclerosi Lateral Amiotròfica), l'exporter i exentrenador de futbol Juan Carlos Unzué, de 56 anys, dedica tots els esforços a donar visibilitat a una malaltia encara molt desconeguda. Malgrat les dificultats evidents, Unzué no desaprofita cap oportunitat de posar la seva fama al servei d'una causa major. En les xerrades, entrevistes i documentals (s'acaba d'estrenar *Unzué. L'últim equip del Juancar*), transmet el testimoni d'un home agraït a la vida, a la família (la seva dona, Maria, amb qui porta 35 anys casat, és el seu sosteniment) i amb ganes de continuar lluitant fins al final.

L'ELA és una malaltia classista?

És una malaltia caríssima a Espanya, però no més que altres; el que la fa cara és la falta d'ajudes. Ens costa trobar cuidadors experts professionals que puguin i sàpi-

guen tractar un malalt d'ELA. Però és que quan els trobem, la despesa que comporten (en necessitem 3-4 quan ja som dependents les 24 hores els 365 dies l'any) va a càrrec del pacient.

Hi ha qui decideix morir abans que ser una càrrega econòmica?

Molts companys decideixen morir perquè senten que són una càrrega econòmica inassumible per a la seva família; se senten culpables d'estar arruïnant la família. Com a societat no ho podem permetre, perquè estem posant en dubte el dret més important de les persones, que és el dret a una vida digna.

Precisament per això exigeixen el desbloqueig de la proposta de llei presentada al Congrés dels Diputats i que els ha de permetre una vida digna.

Exactament. Puc entendre que a qualsevol polític li pogués passar com a mi el dia del diagnòstic, quan

«Us animo a creure en vosaltres mateixos, perquè això segurament comportarà una presa de decisió més valenta»

l'ELA era una desconeguda. Però ara ja no tenim ni tenen aquesta excusa, perquè els mitjans ens han donat temps i espai per comunicar i transmetre de què va aquesta malaltia, quina és la crua realitat de la majoria dels companys. Alhora que es va fer la proposició de la llei ELA, de forma paral·lela, l'Administració es va reunir amb la Confederació Nacional d'Entitats d'ELA, amb afectats en una fase més avançada de la malaltia, amb la qual cosa van poder comprovar *in situ*, cara a cara, de què va. Si després de ser-ne coneixedors, no arriben les ajudes, no tenen perdó. ¿No creuen que ja és suficient amb escoltar el teu neuròleg dient-te que tens una malaltia incurable, amb una esperança de vida de 3 a 5 anys, amb unes conseqüències que et van limitant en l'aspecte físic i et deixen immòbil al llit? Perquè, a més, haguem de sumar-hi aquesta sensació de culpabilitat per estar arruïnant la família? Si hem complert amb totes les obligacions, per què ara no tenim els mateixos drets que la majoria de les persones?

En quin moment del procés de la malaltia es troba?

Dins de ser una malaltia minoritària, presenta una variabilitat brutal de símptomes i de velocitat de progressió. Dit això, estic en la fase de tenir afectades les extremitats i haver de dormir amb un respirador que m'ajuda a descansar millor i més tranquil. Aquesta és una malaltia que ens acaba immobilitzant físicament, però sent-ne conscients, perquè les nostres capacitats cognitives no es veuen alterades. Per això, sento que fins al darrer dia podré continuar sent Juan Carlos Unzué, perquè l'essencial no ho perdré. Per a mi l'essencial és poder emocionar-me, poder pensar, poder comunicar-me a través de la tecnologia, poder sentir.

El juny del 2020 va fer públic el diagnòstic. Amb quin objectiu?

Vaig decidir fer públic el diagnòstic perquè sentia que pel fet

d'haver estat una persona pública, un esportista, el meu testimoni tindria repercussió. El dubte era si seria una repercussió momentània o tindria continuïtat. I en aquest sentit he d'agrair als mitjans de comunicació que li hagin donat continuïtat i, a més, que no hagin parlat de mi exclusivament sinó d'altres companys, que hagin entrevistat doctors i investigadors. Ara estem en un moment en què l'ELA és més coneguda i, si la malaltia és visible, tot és una mica més senzill.

El seu objectiu era visibilitzar la malaltia, però el seu testimoni està sent una autèntica lliçó de vida i superació.

No dic res que no hagin dit moltes altres persones, però el que crida l'atenció és que ho digui en les meves circumstàncies. El que sento acaba sent un missatge positiu. I el que sento és que, malgrat

les dificultats que genera l'ELA, la vida mereix la pena i jo vull tirar endavant. Per a mi hi ha una paraula clau que m'ajuda molt des del dia del diagnòstic, i és «acceptar». Cal acceptar que de vegades en la vida apareixen situacions que no podem ni controlar ni canviar. Aleshores l'única cosa que tenim sempre al nostre abast és l'actitud. En el moment en què acceptem això que no podem canviar ni controlar, tot es torna una mica més senzill.

En les xerrades, també parla de la confiança en un mateix.

Moltes vegades ens costa creure en nosaltres mateixos, i si no creiem en nosaltres, qui ho farà? Us animo a creure en vosaltres mateixos, perquè això segurament comportarà una presa de decisió més valenta. Us puc assegurar que sent valents i atrevits, viureu moltíssim més tranquils.

Universitat
Abat Oliba CEU

Graus 2023-24
Procés d'admissió
100% online i gratuït

Inscriu-t'hi
aquí, al QR

Canvia
el teu present.
Crea
el teu futur.

A Catalunya, el suïcidi és la segona causa de mort entre els joves de 15 a 29 anys

El 85è Fòrum Social Pere Tarrés ha analitzat estratègies de prevenció de les conductes suïcides

amb l'altre i veure's com una càrrega per a la seva pròpia família i l'entorn» i el quart, per «tenir accés al suïcidi i no tenir-ne por».

Els diferents ponents van coincidir a recordar la necessitat dels adolescents i joves a «sentir-se acompanyats i tenir sentit de pertinença» i van posar l'èmfasi en la «importància del teixit associatiu i d'espais com l'educació en el lleure per crear aquesta vinculació afectiva».

Villar es va mostrar molt crític amb les pantalles i l'ús de les noves tecnologies i va dir que «cal legislar l'accés de les noves tecnologies entre els joves perquè cap adolescent menor de 16 anys hauria de tenir ni mòbil ni xarxes socials». «Les xarxes socials poden influir en el suïcidi juvenil», va assegurar Villar.

Glòria Iniesta va recordar que per cada persona que se suïcida n'hi ha vint més que ho intenten i que «la conducta suïcida té un gran impacte en les famílies i les comunitats». Per a Iniesta, «és imprescindible acompanyar els supervivents del suïcidi», ja que «la conducta suïcida i la mort per suïcidi és encara un gran tabú».

Joan Vegués va apuntar que «l'impacte de la pandèmia ha estat molt rellevant entre la població jove» i va esmentar que, segons dades de la Generalitat de Catalunya, «entre el 2019 i el 2021 s'han triplicat les actuacions per risc de suïcidi als centres sanitaris i ha augmentat un 25% l'ús dels psicofàrmacs entre els més joves».

La Generalitat informa que el suïcidi és la segona causa de mort en joves d'entre 15 i 29 anys a Catalunya. L'Organització Mundial de la Salut estima que aproximadament 800.000 persones moren cada any a causa del suïcidi, una mort cada 4 segons. La conducta suïcida té un gran impacte en les persones del seu entorn; s'estima que cada suïcidi afecta 135 persones.

REDACCIÓ

El suïcidi juvenil i la necessitat de trencar l'estigma i trobar estratègies de detecció i prevenció de la conducta suïcida en adolescents van centrar la 85ena edició del Fòrum Social Pere Tarrés, que va tenir lloc el 10 de maig. Amb el títol «El suïcidi juvenil, un repte col·lectiu. Què podem aportar des del Tercer Sector», la jornada va debatre les estratègies col·lectives i socials que es poden trobar per tal de prevenir la que és la segona causa de mort entre els joves de 15 a 29 anys.

El debat, que es va dur a terme a través d'un ventall de mirades diferents sobre aquesta problemàtica, va comptar amb la participació de Francisco Villar, doctor en Psicologia i especialista en conducta suïcida de menors; Joan Vegué,

director del Pla Director de Salut Mental i Addiccions de la Generalitat de Catalunya, i Glòria Iniesta, representant de Salut Mental de Catalunya i formadora de l'Associació per a la Prevenció del Suïcidi i l'Atenció al Supervivent, moderats per Elena Requena, professora de la Facultat d'Educació Social i Treball Social Pere Tarrés de la Universitat Ramon Llull.

Durant l'acte es van analitzar les diverses causes que poden portar un jove a voler suïcidar-se i el psicòleg Francisco Villar les va desgranar en quatre factors. En primer lloc, va dir Villar, perquè els joves senten un «profund dolor»; en segon lloc, una «desesperança per no veure cap sortida d'aquest dolor»; en tercer lloc, per «la manca de vinculació

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Ja no es faran servir els animals de laboratori?

Flickr / Agência Brasília

Recents investigacions revelen que no caldrà provar nous fàrmacs amb animals.

MN. FRANCESC NICOLAU
 Professor emèrit de la Facultat
 de Filosofia de Catalunya

Heus aquí una pregunta que s'han plantejat els actuals investigadors de fàrmacs. Fins ara no es concedia la patent a cap dels medicaments que s'anaven obtenint per a tota mena de malalties sense haver-los provat al laboratori en animals, generalment ratolins o altres mamífers d'organització semblant al «mamífer home». I és clar que donava garantia al fàrmac elaborat si el resultat era positiu. Però ara es parla d'aconseguir aquesta mateixa garantia amb organoides fabricats als mateixos laboratoris.

Que tots els laboratoris del món, fabricadors de fàrmacs, facin ús d'animals per provar els seus productes ve del que va passar el 1937. Una companyia farmacèutica nord-americana va introduir un nou medicament per curar faringitis que, per tenir un component mortal, va ocasionar la mort a més de cent persones, i l'Administració d'Aliments i Medicaments (FDA) va manar garantir la seguretat dels medicaments abans de posar-los a la venda, cosa que calia fer-ho amb animals. Ben aviat és com es va dur a terme pràcticament a tot arreu.

Ara, però, es comencen a obtenir dades sobre seguretat per a fàrmacs amb eines noves d'alta tecnologia, sense haver de recórrer a provar-los amb animals. S'anomenen organoides o òrgans de bioenginyeria, i és com recrear fisiologia humana al laboratori. Són masses de cèl·lules humanes agrupades en conjunts com uns òrgans, ja que presenten trets fonamentals d'òrgans, com el pulmó o el ronyó, per exemple. I en ells s'introdueix el fàrmac i s'hi analitza la reacció. Això serveix no tan sols per veure si un fàrmac és nociu, sinó també per descobrir si és eficaç contra una malaltia determinada, i d'aquesta manera, per aconseguir-ho, ja no caldrà fer ús d'escatir el seu influx en una bèstia.

Així, doncs, aviat no caldran animals en un laboratori? Això és el que desitgen els qui diuen que és reprovable fer assajos mèdics amb animals, però ara com ara hem de dir que, si s'hi arriba, la cosa va per llarg. Cal perfeccionar moltes coses per portar a bon terme tots els processos que hem dit. Deixem temps al temps...

GENT DE CASA

Francesc Viñes i Sabaté

Arxiu familiar

Francesc Viñes i Sabaté, paradigma del capellà obrer.

JOAN PALLARÈS-PERSONAT

Coincidint amb la renovació del Concili Vaticà II i seguint el seu esperit, a la dècada dels anys setanta del segle XX, un seguit de joves sacerdots van decidir sostenir-se econòmicament amb el seu treball, tot exercint una feina generalment manual, alhora que continuaven la seva tasca pastoral.

Un d'ells, des dels entorns de Tarragona, va ser Francesc Viñes i Sabaté, conegut com a *Siscu* o *Cisco* per tothom. Va néixer a Falset, al Priorat, l'11 d'abril del 1949. Va estudiar a les Vedrunes i a l'Escola Nacional de la població. Va iniciar Mestratge Industrial a Valls el 1961 i va entrar el 1966 al Seminari de Tarragona; va iniciar Teologia a Barcelona el 1969.

Durant tota aquesta època d'estudis de mestratge i teològics, es va

moure als entorns pastorals obrers, com l'HOAC a Barcelona, col·laborant en parròquies obreres a Nou Barris, on vivia i alternava els estudis de Teologia i treballava al taller d'escultura de Ferran Blasi.

De retorn a Tarragona, alterna feines a Reus o a Tarragona al sanatori mental, a la Refineria, en indústries elèctriques. El 1974 entra a treballar en una fàbrica de pinsos de Tarragona, primer descarregant camions i després com a responsable de la bàscula. En aquesta fàbrica, hi treballarà fins al dia de la seva mort. S'instal·la a viure al barri de la Bassa del Just. Va ser ordenat diaca el maig del 1975, i sacerdot el 12 de juny del mateix any per l'arquebisbe Dr. Josep Pont i Gol. Tot seguit, l'arquebisbe li encomana Riu Clar, Mèdol i Icomar.

Mossèn Viñes ja no es mourà d'aquells barris i ambients; el 1977 impulsa l'Associació de Veïns i Joventut. Posa en marxa, juntament amb altres cristians, la comunitat popular de Riu Clar, potencia la JOC, organitza colònies i supleix amb la feina les mancances del barri. El 1986 va ser destinat, juntament amb un altre mossèn, al barri de Campclar com a responsable de la parròquia. Campclar va néixer el 1971 i, fins al 1985, va ser una continuada arribada d'immigrants, sobretot procedents del sud peninsular, atrets per la feina que oferien les indústries recent establertes a l'entorn de Tarragona.

En *Siscu* —mossèn Francesc— va morir, de matinada, el 16 de desembre del 1986. Només tenia trenta-set anys. Encara fosc, anava camí de la fàbrica on treballava. Va travessar la carretera en el moment en què passava un camió, que se'l va emportar i va quedar mort a la calçada.

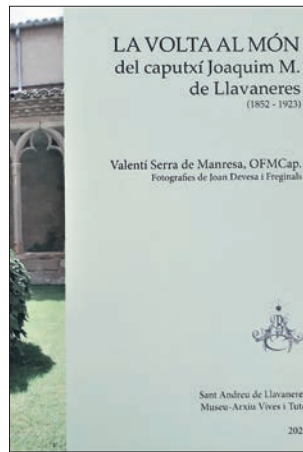
Més d'un miler de persones van acudir al seu enterrament. Fou una mort molt sentida; no només era el seu capellà, sinó el seu amic. Sent alcalde de Tarragona Joan Miquel Nadal, el 26 de maig del 1990 es va inaugurar a Campclar una plaça amb el seu nom; el mateix dia en què, a tocar, obria el nou local social del barri. A l'acte, molt concorregut, van assistir els pares d'en *Cisco*, com el coneixien al barri.

MARIA VIRGINIA SOLIS WAHNISH

La Granja de Francesc
Editorial Claret, 2023
82 pàg.

Inspirada per l'encíclica *Laudato Si'* i el missatge del papa Francesc, l'emprenedora social argentina Maria Virginia Solis ha creat, amb deu joves més, l'empresa The Farm of Francesco, amb l'objectiu d'ajudar a combatre la desertificació del sòl. Una iniciativa que posa la persona al centre de les seves activitats.

FRA VALENTÍ SERRA DE MANRESA

La volta al món del caputxí Joaquim M. de Llanereres
Museu-Arxiu Vives i Tutó, 2023,
124 pàg.

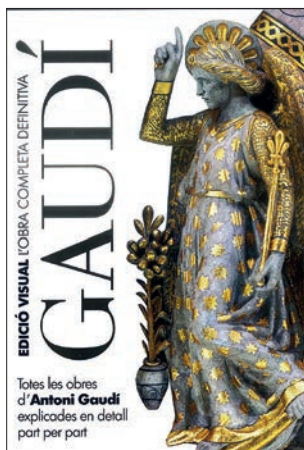
Aquesta publicació ofereix una història gràfica sobre els llocs de la irradiació pastoral i de la projecció internacional assolida pel framenor caputxí Joaquim Vives i Tutó (1852-1923), fill de Sant Andreu de Llanereres. El text és de fra Valentí Serra de Manresa i les fotografies de l'activista cultural Joan Devesa.

ANNA PAZOS

Poder i desig
Fragmenta Editorial, 2023,
86 pàg.

L'escriptora i documentalista Anna Pazos estudia en aquest llibre les relacions entre poder i desig, entre l'eros masculí i el femení. Valent-se de la literatura i la filosofia, ens adverteix del perill dels automatismes ideològics que pretenen respondre per nosaltres abans que puguem tenir un diàleg interior honest.

RICARD REGÀS i DANIEL R. CARUNCHO

Gaudí. L'obra completa definitiva
Dos de Arte Ediciones, 2023, 240 pàg.

Aquest llibre, profusament il·lustrat, aplega la totalitat de l'obra del polifacètic arquitecte Antoni Gaudí (1852-1926), tant les obres realitzades com els disset projectes que finalment no es van dur a terme, a part dels dissenys de mobiliari, vitralls, forja, ceràmica... amb tota mena de detalls. (Ramon Ribera)

DAMIÀ ALOU

Cròniques de Palma
Edicions de 1984, 2023, 224 pàg.

Entre l'autoficció i la crònica, barrejant personatges reals i circumstàncies inventades, l'autor fa un recorregut per un segle de vida palmesana: des de l'inici de la guerra civil fins a l'incòmode futur del 2036. Un mosaic d'històries on apareixen el campió de judo Lluís Petrus o en Biel, un mestre resesaliat.

ALFREDO GONZÁLEZ RUIBAL

Tierra arrasada
Editorial Crítica, 2023, 512 pàg.

Ruïnes, cendra i ossos. Amb l'arqueologia com a eina, el científic Alfredo González-Ruibal desxifra en aquestes pàgines nombrosos relats de violència i agressió, des del Paleolític fins al segle XXI. D'aquesta manera, fa una anàlisi sobre la naturalesa humana i la seva pertorbadora inclinació a la destrucció.

CRÍTICA DE TEATRE

A bodes em convides!

ANDREU SOTORRA
andreasotorra@gmail.com

L'actriu i escenògrafa Camille Latron en un moment de l'espectacle quan es va estrenar al Mas Colom dins la Fira de Tàrrrega abans de fer temporada a El Maldà.

El Maldà no és el Mas Colom de Tàrrrega, on el setembre del 2022, dins de la Fira de Tàrrrega, es va estrenar *Un segundo bajo la arena*, distingit amb el Premi Moritz d'Arts de Carrer i el premi Nova Veu de la Crítica, però la imaginació fa miracles. Tot i que el Col·lectiu Desasosiego té plantejat aquest espectacle per representar-lo en un espai a l'aire lliure, el risc d'encapsular-lo en una sala petita també ha donat bon resultat. El cel estelat d'estiu ha estat substituït per un ramell de bombetes d'envelat, canviant d'intensitat atenent a les pujades i baixades de la tensió de la trama.

El parament de les taules del banquet —escenografia de bellesa plàstica de Camille Latron— mostra, com en un museu en miniatura, les restes d'un casament: estovalles blanques tacades, copes mig plenes, espelmes mig consumides, restes de postres... Imatges de la disbaixa del que ha estat el banquet, del que és i del que potser no es vol que sigui.

Tot comença amb la recepció que un dels protagonistes fa als espectadors que s'esperen a l'escala de cal Baró de Maldà. Tots formaran part d'una trama interactiva. Es converteixen en parents i coneguts. El trio de personatges enceta una fusió entre el que és la il·lusió, la por

i el desencany d'un casament actual amb la il·lusió, la por, el desencany i la tragèdia que García Lorca va fer universal amb la seva obra *Bodas de sangre*, en la qual es basa l'espectacle.

Amb una cambrera, l'home amfirió o nuvi i la convidada o núvia es crea una ambientació que parteix de la dramaturgia pròpia per entrar i sortir amb fugaces pinzellades en la reflexió i la poètica de García Lorca. La trama es mou amb un joc de llengua en català i amb les pinzellades originals de *Bodas de sangre*. I tot plegat amb la presència del músic Gaspart Corts de l'Orquestra La Luna que posa la banda sonora, des del clàssic al flamenc, el rock o el blues, amb les pinzellades lorquianes que culminen amb *El petit vals vienès* de Federico García Lorca que el cantant i poeta Leonard Cohen va contemporanitzar i que serveix perquè intèrprets i espectadors es barregin a la pista de ball improvisada, després d'haver passat per un convit de llimonada fresca i una copeta de moscatell quilòmetre zero, tot servit amb l'elegància del vidre noble que encara fa més real la ficció. El Col·lectiu Desasosiego ha creat un espectacle d'aquells que fan exclamar «a bodes em convides!», un bombó amb regalim farcit de licor per paladejar amb tots els sentits.

AMB BON HUMOR

«UN SEGUNDO BAJO LA ARENA»,

una idea de Cia. Desasosiego
DRAMATÚRGIA: Àlex Solsona i Carla Coll
INTÈRPRETS: Carla Coll, Camille Latron, Pol Toro i Gaspar Corts
DIRECCIÓ ACTORS: Pau Serés
DIRECCIÓ ESCÈNICA: Àlex Solsona
El Maldà, Barcelona.
Fins al 4 de juny

CRÍTICA LITERÀRIA

Exemple de fidelitat i valentia

PERE FÀBREGUES I MORLÀ
Llibreter

LLUÍS DURAN

*Manuel Carrasco i Formiguera.
Pensament i acció*
Viena Edicions, 2022, 928 pàg.

La meva participació en dues de les entitats promotores del llibre potser m'empeny a fer-ne una difusió interessada, però us he de dir que, si voleu conèixer més i millor la nostra història, fermada a la d'un personatge cabdal, aquest volum n'és l'eina necessària. Així podreu entendre el procés d'aquesta nostra pàtria que no acaba mai de fer net en el tema «fe i catalanitat», que el biografat va tenir com a ensenya en la seva turmentada i activa vida, i que també van ser els punts d'inspiració dels fundadors de *Catalunya Cristiana*, que avui tenim a les mans.

El subtítol del llibre diu *Per una Catalunya lliure i socialment justa*. La vida, el pensament i l'acció de Carrasco i Formiguera el van dur des del compromís en la política i la militància al servei del compromís evangèlic per una societat més justa fins a l'arrelament al seu país, on no va descansar per aconseguir el que creia fermament. Això el va dur a ser perseguit per uns i, encara pitjor, a ser afusellat pels altres.

Certament, per a molta gent de bé ha estat un màrtir i, per a tots, un exemple de fidelitat i valentia.

El llibre és un volum de pes, tant físic com documental. Els seus índexs, gairebé 150 pàgines, ajuden a la recerca del ja llegit i del que calgui per a la bona lectura.

Faig un esment especial al primer capítol, on se'ns diu que Manuel Carrasco i Formiguera comença la seva presència pública a la Lliga Espiritual de la Mare de Déu de Montserrat, de la qual va ser el secretari. Aquest compromís és l'inici d'un llarg camí i mai ningú ni res no el van fer tòrcer dels seus principis.

Coneguem i reflexionem, també avui, la vida d'una figura que mereix ser estudiada i de la qual podem extreure ensenyaments. Aquesta obra, d'una feina colossal, ens hi ajudarà.

UN NOU LLINDAR

Ens podem entendre!

En qualsevol moment, tot pot tornar a començar, com en la primera Pentecosta de la història. És la força de renovació que l'Esperit de Déu infon a l'Església i al món amb el seu alè. A l'Església i al món, perquè l'acció de Déu no coneix fronteres i fa que —tot i la diversitat i diferències— ens puguem entendre. Després de dos mil anys, podem fer el recompte dels pobles més recòndits on ressona la paraula alliberadora de l'Evangelí. Entre ells, nosaltres, que hem rebut i agraïm aquest do meravellós, font per a una nova primavera de l'Església, també a casa nostra.

Com podem fer-nos entendre? Com podem expressar-nos amb un llenguatge que sigui comú i intel·ligible per a tothom? Quin misteri d'amor amaga aquesta font de la qual brolla unitat, enteniment, saviesa, ciència, consell, fortalesa, alegria, pau, llibertat, respecte? L'Esperit del Senyor, que és Amor, es fa particularment do i comunica els seus fruits superant tota diferència de raça, poble i nació, procedència, classe social i situació en la vida. És un missatge que arriba al cor i ens fa portadors d'un anunci que conté tots els elements de la globalització del bé.

En una societat com la nostra, qualificada de líquida per la seva falta de consistència interna pel fet de subjugar-se als valors materials, l'acció de l'Esperit en nosaltres irromp com a do i com a fruit. És l'alternativa a la frustració humana, al buit interior, a la soledat radical, a la incomunicació, al ressentiment que bloqueja tota relació autèntica. Sempre ens trobem davant l'alternativa: comptar amb l'Esperit o prescindir-ne. La nostra resposta de fe haurà de ser ferma, ja que, sense Ell, «ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor».

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA
Bisbe de Mallorca

Agenda

Barcelona

PENTECOSTA CARISMÀTICA

El **dissabte 27 de maig**, a les 20.00, vetlla de Pentecosta a la parròquia de Santa Tecla de Barcelona (av. Madrid, 107). Informació WhatsApp: 657 691 402. Organitza: Renovació Carismàtica Catòlica en l'Esperit (RCCeE); el **cap de setmana 27 i 28**, a la parròquia de la Mare de Déu del Pilar de Barcelona (c/ Casanova, 175), assemblea de Pentecosta *Sus heridas nos han sanado* amb Isabel Margarita Rojas. Informació: tel. 653 759 387. Organitza: Renovació Carismàtica Catòlica (RCCE-CAT).

AFERS RELIGIOSOS

El **dimarts 30 de maig**, a les 18.00, sessió informativa sobre voluntariat per a la llengua en entitats religioses al Palau Marc a Barcelona. Inscripcions: <https://bit.ly/42sve6N>.

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dissabte 3 de juny**, a les 10.00, *Ressons*, un espai per escoltar, pregar i meditar amb la Gna. M. Teresa Furest. Reserves: resso.st-pere@gmail.com.

BONAIGUA EN COL·LOQUI

El **dissabte 3 de juny**, a les 12.45, *Cap la moral a la cultura actual?* amb Mn. Joan Costa (c/ Jiménez Iglesias, 1 - Barcelona).

BETÀNIA

El **diumenge 4 de juny**, a les 10.00, recés amb fra Francesc Sánchez a la casa de Betània de Cornellà de Llobregat (tel. 933 751 102).

Girona

EXERCICIS ESPIRITUALS

Del **dijous 15 de juny al divendres 23**, a la Casa Santa Elena (Solius), José Ignacio Viton, s.j., dirigeix una tanda d'exercicis espirituals. Més informació: tel. 972 837 021.

Sant Feliu de Llobregat

CÀRITAS

El **diumenge 4 de juny**, a les 19.00, concert i celebració institucional del 10è aniversari de Càritas diocesana a la basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 9 a l'11 de juny**, trobada Art & Espiritualitat *La flauta màgica* (tel. 973 291 699).

Tarragona

ORGUE

El **divendres 2 de juny**, a les 20.30, concert *In crescendo* amb l'Agrupació Musical Virgen del Consuelo, la soprano Griselda Ramon i Josep Mateu a l'orgue a la parròquia de Sant Salvador del Vendrell.

Terrassa

«LA MÚSICA DEL CEL»

El **diumenge 4 de juny**, a les 17.30, concert *Els tubs de Dinamarca: l'orgue entre dos mars* amb Daniel Bruun a la parròquia de Sant Esteve de Granollers.

Urgell

CATALONIA SACRA

El **dissabte 3 de juny**, a les 11.30, visita guiada *Els colors de Sant Viator de Seurí* amb Noemí Nus. Reserves: tel. 693 720 202.

Vic

FILOSOFIA

El **dissabte 3 de juny**, a les 19.00, vetllada filosòfica amb Andrea Rodríguez sobre *El desig d'avançar la mort. Una aproximació clínica i antropològica* al Temple Romà de Vic.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè els moviments i grups eclesials redescobreixin cada dia la seva missió evangelitzadora

Catalunya Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de **appec**
editors de revistes i digitals
Associació de Publicacions
Periòdiques en Català

 El setmanari rep l'ajut de la Generalitat de Catalunya

Director: *Òscar Martí Navarro*
Consiliari: *Mn. Miquel Ramón Fuentes*
Sotsdirectora: *Carne Munté Margalef*

Redactors: *Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra*
Lingüista: *Montserrat Pibernat*
Fotògraf: *Agustí Codinach*

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Marcos Aceituno, Anna Almuni, Eloi Aran, Carles Bardou, Pilarín Bayés, Pere Fàbregues, Josep Fajardo, Juanjo Fernández, Bernat Folcrà, Tica Font, Antonio Gil, Antonieta Mateus, Ignasi Miranda, Glòria Monés, Pere Mora, Rodrigo Moreno, Francesc Nicolau, Xavier Padilla, Joan Pallarès-Personat, Dolors Parellada, Quique, Jordi Sánchez, Valentí Serra, Rafael Serra, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat
administracio@catalunyacristiana.cat
publicitat@catalunyacristiana.cat
subscripcions@catalunyacristiana.cat

Fundadors: *Mn. Joan E. Jarque*
i *Mn. Francesc Malgosa*

Edita: *Fundació Missatge Humà i Cristià*

Administració: *Isabel Giralte (comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)*

Autoedició i compaginació:
Joan Pàmies

Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri.*
Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272
SANT FRUITÓS DE BAGES

Dipòsit Legal B 14.387/79

ISSN català: 2938-2238
ISSN internet: 2938-2254

Les opinions expressades pels nostres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

IGNASI MIRANDA
ROSA MARÍA JANÉ CHUECA

El cardenal Giuseppe Versaldi ha rebut el doctorat *ad honorem* per l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP). Fins fa poc ha ocupat el càrrec de prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica. El cardenal Versaldi ha impulsat l'AUSP i va signar-ne l'erecció el 2015 i el decret de constitució de l'Institut de Litúrgia *ad instar Facultatis* el 2020. En una entrevista concedida al programa *Sense distància* de Ràdio Estel, el cardenal comparteix les seves impressions per aquest reconeixement.

Què representa rebre aquest doctorat «honoris causa»?

Em sento molt honorat de poder rebre aquest reconeixement, que representa un lligament entre l'Església de Barcelona i la Santa Seu. Aquest títol d'*honoris causa* se m'ha concedit quan encara era prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica, que ara ha quedat integrada en el nou Dicasteri per a la Cultura i l'Educació que dirigeix el cardenal portuguès José Tolentino de Mendonça. És un honor poder venir en aquesta Església local, en aquest Ateneu Universitari Sant Pacià, que està al servei de les ciències, no només de les sacres, sinó també de les humanes.

Un dels temes treballats a la Congregació per a l'Educació Catòlica, amb vostè com a prefecte, ha estat la ideologia de gènere. Quins reptes planteja als centres educatius catòlics?

La ideologia de gènere no és una teoria única. Sobre el tema, la Congregació va publicar el document *Home i dona els va crear*, on destaca la voluntat de trobar formes de diàleg partint de la nostra identitat. Si bé no acceptem la ideologia, reconeixem elements positius que hem d'escoltar per fer una autocrítica, però sense cedir ni renunciar als nostres principis. Busquem escoltar i dialogar junts, cercant la veritat, que és una de sola, però és difícil amb tanta pressió cultural, de poders, que condicionen molt. Ens preocupa educar les generacions més joves en un moment de molta confusió.

Què ofereix l'educació catòlica a la societat?

L'Església, sobretot a partir del

El cardenal Giuseppe Versaldi, doctor «honoris causa» per l'Ateneu Universitari Sant Pacià

El cardenal Versaldi amb el cardenal Joan Josep Omella el dia que va rebre el doctorat, el 9 de maig passat.

Agusti Codinach

«Aquest reconeixement representa un lligament entre l'Església de Barcelona i la Santa Seu»

Concili Vaticà II, cerca un diàleg serè amb el món per poder contribuir a millorar la cultura, que allò de bo que hi ha en cada cultura es pugui assumir. L'educació i l'atenció als joves és molt important i això l'Església sempre ho ha impulsat perquè només amb una bona educació a l'inici de la vida es poden formar generacions capaces de transformar el món. L'Església té moltes escoles, col·legis, universitats i obres educatives pròpies per afavorir el diàleg entre fe i raó.

Com es pot viure la sinodalitat en el món educatiu?

«Sinodalitat» significa caminar plegats, perquè no es tracta d'imposar el missatge cristià, sinó, com Jesús, ser enmig de la gent, escoltar, ajudar, donar testimoni no només de doctrina, també de caritat. Mirem

els nostres missioners, que evangelitzen i creen escoles, hospitals... Cal ser testimoni d'aquesta novetat de l'Evangeli, que ens impulsa a ser germans, com escriu el papa Francesc, però per ser germans cal demostrar-ho, no només dir-ho. La sinodalitat és aquest moment propici per escoltar-nos, per ajudar-nos... sempre amb l'orientació del l'Evangeli de Crist.

Properament farà 80 anys, quins projectes té per davant?

Es pot ajudar l'Església de moltes maneres, i aquí tenim l'exemple del papa Benet XVI: amb la pregària, la reflexió... Aquest temps sinodal és un temps propici per a una conversió personal, institucional... per millorar l'Església en un món esquitxat per les guerres i on les misèries augmenten.

“Vaig poder sortir del malson del maltractament gràcies a la meva parròquia”

Marca la 'X' a favor de l'Església a la declaració de la renda

X LA RUTH, X TU, TANTS

portantos.es